

Maruxa Vilalta

**UNA DONA, DOS HOMES
I UN TRET**

Editorial AADPC

**Col·lecció
TEATRE-ENTREACTE
núm. 24
Barcelona, 1999**

Col·lecció de textos teatrals inèdits patrocinada per la Societat General d'Autors i Editors (SGAE), editada i seleccionada per l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya (AADPC).

Comitè de selecció de textos: Hermann Bonnin, Jordi Dauder, Pere Daussà, Enric Cervera.

Títol original: *Una mujer, dos hombres i un balazo*

© Maruxa Vilalta, 1981

© de la traducció: Enric Cervera, 1999

Disseny editorial: Enric Cervera i Ral

Primera edició: desembre de 1999

© d'aquesta edició (inclòs el disseny de la coberta):

Associació d'Actors i Directors Professionals
de Catalunya (AADPC)

Passeig de Sant Joan núm. 10 pral. 2a.

08010 Barcelona

Telèfon: 932 311 484 - Fax: 932 312 448

Correu electrònic: Entreacte «aadpc@mail.cinet.es»

<http://www.bcn.es/tjussana/aadpc>

Imprimeix: Filotec, S.L.

Dipòsit legal: B-7880-99

ISBN: 84-89826-20-X

PRÒLEG

EL públic ja no diu vaig a veure un drama, una comèdia, una farsa, una tragèdia, un vodevil. Va, simplement, al teatre. Fins i tot pot arribar a preguntar-se on comença i on acaba aquest, i on per exemple, la dansa, l'òpera i el circ. Les arts escèniques, fins i tot les més canonitzades, tendeixen, doncs, a la recerca de la litúrgia original. Una manera potser d'afirmar la seva identitat en front de l'oferta mediàtica, àudio-visual o cinematogràfica.

Amb l'obra de la Maruxa Vilalta *Una dona, dos homes i un tret* ens trobem tanmateix davant d'una promiscuïtat de gèneres entreteixits des dels seus propis cànons. Una bona manera, aquesta, de dinamitar-los des de dins.

A *Una dona, dos homes i un tret* hi sobreviuen a més, tics i codis socials que l'autora no dubta en parodiar fins el paroxisme. Des d'aquí i ara, vull dir des d'una visió del món i la societat d'occident neoliberal, i per tant sense classes, aquests estereotips —EL SENYOR, LA SENYORA, LA CRIADA, LA PROMESA...— ens són útils, com ens ho són les màscares de la Commedia dell'Arte, per desemascarar a través del joc determinats comportaments humans.

Sota aquestes promiscuïtats de gèneres i aquests estereotips hi batega, a més, a *Una dona, dos homes i un tret* una violència reprimida, una protesta testimonial. Com en el cas d'en Ramon Vinyes —el savi català-colombià de García Márquez— l'exili mexicà de la Maruxa Vilalta propicia una obra que dimensiona amb nitidesa des de la perspectiva hispanoamericana adoptiva, la permanència d'una injustícia domèstica com a metàfora del món.

Hermann Bonnin

PRÒLEG A LA TRADUCCIÓ

Més enllà d'un desig

EM vaig posar a traduir l'obra de la Maruxa Vilalta *Una dona, dos homes i un tret* a fi d'acomplir el compromís que havia adquirit amb ella a través de l'eminent Ricard Salvat que va ser qui em va posar en antecedents informant-me de la importància humana i teatral d'aquesta autora.

He tingut el privilegi de parlar diverses vegades amb la Maruxa Vilalta i he llegit algunes de les seves obres que molt gentilment m'ha fet arribar. D'aquesta manera l'he poguda conèixer una miqueta, i m'ha semblat una persona tan entranyable que des d'aquí públicament li expresso la meva admiració, com a persona i com a dramaturga.

Amb la traducció i publicació d'aquesta obra, no es pretén recuperar una autora per a la nostra dramaturgia, sinó que personalment el que més m'ha motivat i seduït ha estat el poder ajudar a realitzar el gran desig de la Maruxa, poder veure aquesta obra traduïda a la llengua que parlava amb els seus progenitors, i que malgrat ella no l'escrigui perquè la seva vida l'ha desenvolupada a Mèxic, és en català com ella vol que la coneguem, i és això que la fa ser nostra.

La traducció que vaig escometre pausadament, es va convertir de seguida en una rauxa encisa-

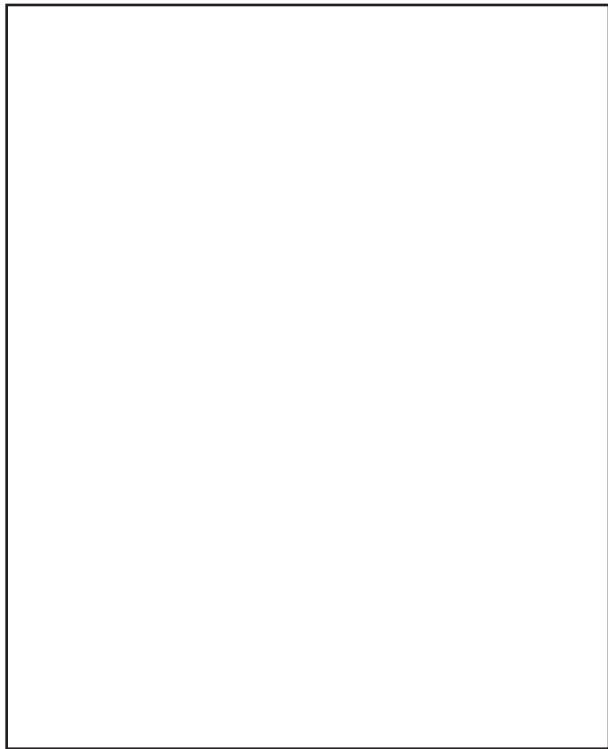
dora que em va engolir com un xuclador, tant, que vaig treballar deliciosament en la traducció més estones de les que hagués pogut preveure en un primer moment. Vaig gaudir intensament l'encàrrec i vaig poder comprovar a més, que el trasllat lingüístic realitzat, més que apropiarnos la dramaturgia servia per fer-la nostra, el relat dramàtic que la Maruxa havia escrit en el seu estimat mexicà adoptiu esdevenia casolà i gairebé nostrat.

Un cop traduïda i revisada, vam fer-ne una primera lectura amb uns quants companys, perquè coneguessin la traducció que jo havia fet i perquè sempre m'agrada sentir com sonen les diferents veus dels personatges de les obres que en primera instància em captiven. Aquesta lectura em va confirmar la impressió que tenia de l'obra de la Maruxa Vilalta, sent una peça d'aparent simplicitat, conté una saviesa teatral admirable, un profund i respectuós coneixement del teatre universal, i un sentit de l'humor i una estimació elogiabls al fet teatral i a les persones que s'hi impliquen des de qualsevol perspectiva.

Llastimosament però, a vegades perdem el món de vista, perquè o bé sovint en tenim prejudicis o perquè mirem més al nord que al sud —culturalment parlant— i minimitzem alguns textos, potser com aquest, de la dramaturgia hispano-americana, o caiem en l'atzucac de creure'ls desfasats degut a què ens emmirallem amb autors anglosaxons o europeus més de moda que amb les dramaturgies com la de la Maruxa molt més properes i assequibles. Amb aquesta obra,

aparentment senzilla, es pot valorar plenament la vàlua d'una dramaturgia forana i universal d'un interès i una proximitat teatral considerables.

Amb *Una dona, dos homes i un tret*, la Maruxa Vilalta ens fa arribar uns plantejaments teatrals molt enganxadors en els quals la distància geogràfica i lingüística desapareix, esdevenint així autora i dramaturga nostra com la que més, com si hagués viscut aquí tota la vida. Una autora que podríem, o que hauríem de fer nostra, ja que ella així ho desitja en el fons del seu cor, perquè ella ho vol, perquè desitja veure —també escrits— i tant de bo representats, els seus textos amb la llengua que parlava amb els seus pares, amb la llengua amb la que des d'aquí sempre ens comunicarem amb ella, i amb la qual ella també vol comunicar-se amb nosaltres.

MARUXA VILALTA és una destacada dramaturga mexicana de nivell internacional. Les seves obres de teatre han estat traduïdes, publicades i representades en diversos països. Ha guanyat deu vegades el premi dels crítics a la millor obra de l'any. Ha estat designada Creadora Artística del Sistema Nacional de Creadores de Arte de Mèxic.

Temes com la incomunicació i l'afany d'evasió s'uneixen en les seves obres a la crítica política, la protesta contra la injustícia social i la defensa de l'ésser humà. El dramaturg i assaigista Carlos Solórzano ha escrit: "El teatre de Maruxa Vilalta dóna un significat més ampli i d'actualitat als problemes dels països i als dels seus pobladors".

Maruxa Vilalta va néixer a Barcelona, de família catalana, filla de l'advocat Antoni Vilalta i Vidal, Primer Tinent d'Alcalde de Barcelona, i de Maria Soteras i Maurí, doctora en lleis. A conseqüència de la guerra civil espanyola es va exiliar amb els seus pares i va viure tres anys de la seva infantesa a Brussel·les. Va arribar a la ciutat de Mèxic l'any 1939 i des d'aleshores hi resideix.

El Fondo de Cultura Económica de Mèxic ha reunit les seves obres publicades per diverses editorials en les col·leccions Teatro I, Teatro II i Teatro III així com en diversos llibres. Entre aquests destaquen: *Esta noche juntos, amándonos tanto*; *Nada como el piso 16*; *Historia de él*; *Una mujer, dos hombres y un balazo*; *Pequeña historia de horror (y de amor desenfrenado)*; *Una voz en el desierto*; *Jesucristo entre nosotros* i *Ignacio y los jesuitas*.

Maruxa Vilalta és membre del Pen Club, la Sociedad General de Escritores de Mèxic, l'Asociación de Escritores de Mèxic i la Sociedad General de Geografía y Estadística,

UNA DONA, DOS HOMES I UN TRET

(Obra en deu quadres)

Maruxa Vilalta

Traducció d'Enric Cervera
revisada per Amàlia Medina

PERSONATGES

ACTOR U: BOB / CONSELLER / LECOCQ / HOME /
NARRADOR / LENNY / CONSCIÈNCIA

ACTRIU U: LLUÏSA / BEATRIU / DIDA / SENYORA
MERCIER / ALGA / SENYORA MARSHALL

ACTRIU DOS: MARTA / CRISTINA / CRIADA
/ PROMESA / BONNIE

ACTOR DOS: SÒFOCLES / ROGER / SENYOR
BERTRAND / PROMÈS / MORRIS

ACTOR TRES: BRIJINSKI / ARTUR / SENYOR

Primer quadre

“Ells”

(Escenari buit. Ciclorama. Entra en BOB —homosexual, perruca afro—. Gairebé no hi ha llum. Surt a encendre-la. Torna i veu el seu rellotge. Espera... Sobre ell, s'encén a poc a poc un zenital, sona una música de circ, s'atura a escoltar-la.)

BOB: Senyores, senyors... A mi, de petit, el que m'agradava era el circ... M'agradava molt!... Els pallassos... les amazones... *(es decideix pels primers)* els pallassos. El meu psiquiatre diu, que el que jo volia, era ser cantant d'òpera. *(Canta, molt malament.)* “Ridi pagliaccio...” Tot va començar de molt petit, en el circ, una tarda, quan un domador de lleons em va convidar a un gelat de vaini-lla... tot i que després, el domador va resultar ser... domadora. Però l'òpera, diu el meu psiquiatre... És fantàstic... A vegades no sap molt bé el que diu, però és fantàstic... Una mica boig, però fantàstic... Deu ser per aquí... *(Busca per la sala, localitza un espectador.)* M'alegro que hagi vingut, doctor, bona nit... De totes maneres, el teatre, sempre m'ha agradat, no és cert, doctor? A vostè li consta... *(Al públic:)* Vull dir que, per a mi el teatre és una cosa important... Dic el teatre i no la cibernetica... Perquè si no fos pel teatre... com? Perquè sense el teatre, perquè amb el teatre... Vull dir, el teatre, per exemple...

(Se sent un soroll a l'escenari, entre caixes, d'algú que ensopega. En BOB torna a la realitat, la llum zenital s'apaga.)

LLUÏSA (*entrant, amb la MARTA*): Caram...!

MARTA: T'has fet mal, Lluïsa?

LLUÏSA: Maleït graó, gairebé em trenco el cap.

BOB: Aneu amb compte, nenes, no prengueu mal.

LLUÏSA: Hola Bob! Què fas aquí?

BOB: Suposo que el mateix que vosaltres. Estic convocat.

MARTA: Amb qui parlaves?

BOB: Jo? Amb ningú... Amb qui enraones en una sala buida... Parlava amb el meu psiquiatre.

LLUÏSA: Ah, Bob! Em fas gràcia.

MARTA: I a mi.

(El besen.)

BOB (*apartant-les*): Ja n'hi ha prou, noies, una mica de respecte.

LLUÏSA: Robert Jiménez, el gran "Bob"!

BOB (*presumint*): Què voleu, és el meu nom artístic.

LLUÏSA: A veure, Bob, explica'ns això. Què hi ha de nou? Quan estrenem?

BOB (*amb doble intenció*): Ah, et vols estrenar? Si que vas embalada.

MARTA: Ens ha cridat en Focles. Diu que ja ha aconseguit productor.

BOB: Millor per a ell.

(Soroll al fons de la platea.)

Qui hi ha per aquí? (*Tracta de veure-ho; la llum l'enlluerna; fa visera amb la mà.*)
Maleïts focus, no veig res...

SÒFOCLES (*des del fons de la sala*): Els has encès tu, Bob? Et suggereixo que els apaguis.

BOB: I tu, a quines hores arribes?

SÒFOCLES (*baixa, el segueix en BRIJINSKI amb les còpies de l'obra*): Ja vinc. Posa la llum de treball, llegirem.

BOB: Sí, senyor. (*Surt.*)

(*En SÒFOCLES dona les còpies al BRIJINSKI, i puja a l'escenari.*)

MARTA (*a la LLUÏSA*): És en Focles!

LLUÏSA: No necessites presentar-me'1. Vam viure junts dos mesos.

(*S'encén la llum de treball.*)

SÒFOCLES: Gràcies, Bob... Què tal, Marta... Lluïsa... Us presento en Bri.

BRIJINSKI (*nerviós, puja a l'escenari; ensopega i tira per terra totes les còpies; s'apressa a recollir-les*): Bon dia... Dic, bona nit...

LLUÏSA: Com estàs?

MARTA: Molt de gust.

BOB (*entrant*): I aquest?

SÒFOCLES: No el maregeu, és nou.

BOB (*amb doble intenció*): Nou?

MARTA (*simpàtica, al BRIJINSKI*): Com has dit que et deies?

BRIJINSKI: Wildemar Hierònimus Brijinski Jacovlovitxovitx... Però em podeu dir Bri... Sóc d'origen jueu.

BOB: Ningú no ho diria! I a part de ser jueu, a què et dediques?

BRIJINSKI: Jo? ... Doncs, això... Estudio Econòmiques... I sóc actor.

BOB (*repassant-lo*): Actor? ... D'on?

BRIJINSKI: D'on? ... No entenc... (*Intentant escapolar-se d'en BOB acaba ensopegant amb ell.*)

BOB: Mira què fas, pendó, no em trepitgis!

BRIJINSKI: Pendó? Dic, perdó? Vull dir, disculpa'm.

LLUÏSA: No li facis cas. En Bob és així.

BRIJINSKI: Gràcies... Gràcies, senyoreta.

BOB: Com que senyoreta! Creus que l'has de tractar així? Seràs burro.

BRIJINSKI (*angoixat*): Burro? ... Per què em diu burro?

LLUÏSA (*al BRIJINSKI*): No li facis cas. Tuteja'm, som companys. Em dic Lluïsa.

BRIJINSKI: Gràcies, Lluïsa... Hola, Marta... Ets molt maca, Marta! ... Dic, perdona, si em permets... (*Torna a ensopegar, i ara queda abraçat amb en BOB.*)

BOB: Vés en compte, poncelleta, acabaràs prenent mal.

BRIJINSKI: Poncelleta?

SÒFOCLES: Bob, en Bri és el nostre productor.

BOB: Aquesta coseta?

BRIJINSKI (*a punt de plorar*): Coseta?

SÒFOCLES: Bé, ja n'hi ha prou, Bob. (*Al BRIJINSKI:*) No et deixis acoquinar, són bons companys.

BOB: Jo tinc un cor immaculat!

SÒFOCLES: En Bri actuarà a l'obra.

BRIJINSKI: A veure si compleixo...

BOB (*amb doble sentit*): És clar que compliràs, reiet, i tant que compliràs.

(*En BRIJINSKI el mira espantat, en BOB s'allunya olímpicament.*)

No et preocupis Hierònimus, no ets el meu tipus.

LLUÏSA: Et trobo molt bé, Focles... M'havien dit que des que ens vam separar estaves inaguantable.

SÒFOCLES: T'equivoques. Estic inaguantable des que vaig saber que havia de ser dramaturg. Des que els meus pares em van posar Sòfocles.

LLUÏSA: Tan pedant com sempre.

SÒFOCLES: Bé, doncs l'empresa ens ofereix el teatre per poder fer aquesta producció. En Bri pagarà la nòmina dels actors.

BOB: I aquest, d'on treu els diners?

MARTA: És jueu.

BRIJINSKI: Els meus pares me'ls han prestat.

BOB: Et cobriran interessos.

SÒFOCLES: Sou mínim, ja us ho he dit. Un parell de mesos d'assaig, potser més.

BOB: De puta mare!

SÒFOCLES: Agafeu les còpies de l'obra.

(*Agafen les còpies i s'asseuen a terra; en BRIJINSKI té por d'embrutar-se.*)

SÒFOCLES (*al BRIJINSKI*): Seu.

BOB: Sense por...

(*Finalment en BRIJINSKI s'asseu.*)

SÒFOCLES: Estic amb vosaltres en una triple condició, autor, director i actor. La meua obra consta de quatre històries, quatre obres diferents sobre un tema, que sempre és el mateix. Em vaig posar un objectiu: treballar, a vegades en to de paròdia, sobre quatre gèneres diferents, escollits a l'atzar. Quant al tema, en principi no em baso en cap, sinó en la manera de desenvolupar-lo. Així que, ho he volgut fer intencionalment neutre, trivial, convencional. (*Feliç.*) És a dir, un tema normal i corrent!

BRIJINSKI: Cor... rent?

SÒFOCLES: La dona, el marit i l'amant. Un tret, i el marit mor. Sempre mato el marit: convencionalment és qui fa nosa. I sempre d'un tret: també resulta més convencional que penjar-lo, o ofegar-lo en un bidó, per exemple.

LLUÏSA (*escèptica*): Així que, una dona, dos homes i un tret. El mateix tema a les quatre històries.

SÒFOCLES: El mateix. I ara som aquí per fer una primera lectura. Pàgina número u: el títol (*Il·legix*) "Variacions". Entre parèntesi: "Quatre obres sobre un tema" de Sòfocles Rodríguez.

LLUÏSA: No sona massa comercial.

SÒFOCLES (*molt digne*): El meu teatre aspira a no ser comercial. (*Gira la pàgina.*) Pàgina dos:

decorats. És molt senzill: no n'hi ha. Anirem amb un ciclorama i quatre elements.

BOB (*al BRIJINSKI*): Jueu havies de ser.

BRIJINSKI: Però si jo no he dit res.

SÒFOCLES: Pàgina tres: personatges. Cinc actors per a tots els personatges de les quatre obres. Estan numerats per ordre d'aparició. Bri farà tots els papers de l'Actor u.

BRIJINSKI: Jo? L'Actor u?

SÒFOCLES: L'Actor dos sóc jo. Bob, l'Actor tres. Lluïsa, l'Actriu u. Marta, l'actriu dos.

BRIJINSKI: Sóc l'u!... Què et sembla, Bob? Vull dir, Actor tres.

BOB (*suaument*): Com em tornis a dir Actor tres, et trenco la cara.

BRIJINSKI: No n'hi ha per tant...

SÒFOCLES (*passant la pàgina*): Primera peça: paròdia de melodrama. El seu títol (*melodramàtic*): “Una nit al Putxet”. En escena tenim l'Actor u, en Bri, i l'Actor dos, jo. Són germans. Fa vint anys que no s'han vist. S'acaben de trobar a casa de l'Actor dos i, aquest, melodramàticament li diu a l'Actor u (*a en BRIJINSKI*): Artur!... I l'Actor u contesta...

(*Silenci. Tots esperen que en BRIJINSKI contesti.*)

Pàgina quatre, línia set. L'Actor u contesta.

(*Nou silenci d'en BRIJINSKI.*)

MARTA: Bri, línia set, ets l'Artur.

BRIJINSKI: Ah, sí, sí!... (*Fent un gall.*) Artur!

SÒFOCLES: No. Artur ho dic jo. Tu dius, melodramàticament: Roger!

BRIJINSKI: Ah, sí, sí!... (*Troba la línia i llegeix, interrogativament.*) Roger?

SÒFOCLES (*pacient*): Bri... Dos germans. Vint anys. Melodrama. En el meu to. Et dono el peu i em contestes. (*Melodramàtic.*) Artur!

BRIJINSKI (*melodramàtic*) Roger!

BOB: Quina tendresa! Ja sap dir, ‘Roger’!

SÒFOCLES: Pàgina quatre, des del principi. (*Llegeix, melodramàtic:*) “Una nit al Putxet”. L’Artur, mal vestit, arrugat, és a la barra del bar, amb l’actitud de l’home colpejat per la vida.

(Tots encerclen en BRIJINSKI que s’empetiteix.)

BRIJINSKI: Colpejat per la vida?

SÒFOCLES (*llegeix*): Música per al melodrama.

(Sona la música sol·licitada i s’encén un feix de llum sobre en BRIJINSKI, que el desconcerta. Els altres actors surten. En BRIJINSKI reacciona, vol anar-se’n també, però davant d’ell, acorralant-lo, s’encén la bateria de llums del següent quadre. Va cap a l’altre extrem, i una altra bateria de llums el torna a acorralar. Fa un darrer intent per sortir, però de fora l’escena —forçant-lo a no sortir— li donen la jaqueta de l’ARTUR. Se la posa, i s’anirà convertint en l’ARTUR. Col·loca una cadira.)

Segon quadre
“Una nit al Putxet”
(Paròdia en un acte.)

(L'ARTUR se serveix una copa. Entra en ROGER 'nou-ric'.)

ROGER (*melodramàtic*): Artur!

ARTUR (*melodramàtic*): Roger!... Tu, aquí!

ROGER: Sóc a casa meva!

ARTUR: Sí... A casa teva!

ROGER: M'han dit que t'havies obstinat a veure'm... Esperem un invitat.

ARTUR: Et molesta veure'm a casa teva, (*recalca*) germà?

ROGER: Calla. El servei et pot sentir.

ARTUR: T'avergonyeixes de mi? O em tens por, (*torna a recalcar*) germà?

ROGER: Por? No em facis riure.

ARTUR: Així que una torreta al Putxet, per quantets a la capital... Per als caps de setmana.

ROGER: Artur, què has vingut a fer?

ARTUR: Potser no t'hauria d'anomenar 'germà'.

Potser... Honorable? O si més no, candidat?

ROGER: No sé pas de què em parles.

ARTUR: És que encara no s'ha proclamat la teva candidatura?

ROGER: Em nego a parlar de política.

ARTUR: Per què? Tens por d'embolicar-te?

ROGER: Artur, no és el moment.

ARTUR: La teva candidatura és qüestió de dies, oi?

ROGER: No ho sé.

ARTUR: Tens raó. En política, mai no hi ha res segur.

ROGER: Ho sento, te n'has d'anar.

ARTUR (*sospira melodramàticament*): Vint anys de silenci!... (*Omple el seu got i beu.*) I d'alcohol.

GRAVACIÓ: “Volver...
con la frente marchita,
las nieves del tiempo
platearon mi sien...”¹

ARTUR: Però de sobte, faig la meva aparició.
Just en el moment oportú, en el moment de
la proclamació de la teva candidatura.

ROGER: Ets un perdedor. Un vençut! Em fas
llàstima!

ARTUR (*melodramàtic*): Tens raó. Sóc un vençut!
Però, de la meva vida destrossada, tu en tens
la culpa!

ROGER: No t'entenc. El meu invitat està a punt
d'arribar. Te n'has d'anar. (*Crida.*) Beatriu!
No ha baixat la meva dona?

BEATRIU (*amb un vestit cursi, entrant*): Sóc aquí,
estimat.

ROGER: El senyor se'n va. Li dius al xofer que
l'acompanyi a la porta.

ARTUR: Ho sento, cunyadeta, però em quedo.

ROGER: Què significa, això?

BEATRIU: Ja t'he dit que l'Artur no se'n voldria
anar.

ROGER: Artur?... Per què li dius Artur?

BEATRIU: No és el seu nom?

ROGER: De què el coneixes? No l'hauries
d'haver fet entrar.

¹ Tango *Volver* de Gardel-Le Pera, cantat per Carlos Gardel.

BEATRIU: L'he fet passar, perquè... és el teu germà! El conec des de fa tres mesos.

ROGER: Tres mesos!

ARTUR (*mundà*): Ens van presentar en un còctel.

BEATRIU (*melodramàtica*): Roger, ho sé tot! Estic assabentada de la teva vergonyosa conducta.

ROGER: Quina conducta? Mira, Artur, entre nosaltres només hi va haver... petites diferències. Passa a totes les famílies.

ARTUR: Et vas quedar amb el que em corresponia de la meva herència i em vas deixar a la misèria. "Passa a totes les famílies". Però jo, he decidit treure profit del que va passar a la nostra família.

ROGER: I quin profit en penses treure? Aquest assumpte està liquidat. Els meus advocats ho han legalitzat tot. No en tens proves.

ARTUR: Si jo expliqués la meva versió dels fets a les teves amistats... Quin càrrec dius que té el teu invitat?

BEATRIU (*que ha aprofitat per anar a la barra a servir-se una copa*): És amic del President.

ROGER: Tu, calla!

ARTUR: Definitiu, em quedo a sopar. Si em permets, m'emporto el whisky. (*Agafa un got, abans de sortir planta cara al ROGER i surt.*)

ROGER: M'està inflant els coll...! (*Pren la BEATRIU pel braç.*) Això passa per anar a còctels. (*Li dona una bufetada.*) I això per rebre la gent sense el meu permís. (*Segona bufetada.*) I per parlar més del compte. (*La llença a terra.*)

BEATRIU (*melodramàtica*): Miserable!

ROGER: No t'oblidis de qui mana aquí. No t'oblidis, que et vaig comprar, que et vaig treure... d'una barriada! On la teva mare vivia de recollir cartrons.

BEATRIU (*desafiant*): Però ara sóc la teva dona legítima.

(*En ROGER l'amença.*)

No! A la cara no, Roger, a la cara no!

ROGER: Ja ho arreglarem, tot això. Ara m'he d'ocupar que treguin al carrer, aquest germanet meu.

(*Fa l'acció de sortir, però en aquest moment sona un timbre.*)

Massa tard, ja ha arribat el Conseller! Vaig a rebre'l al jardí, més val que et comportis.

(*Surt.*)

BEATRIU: T'odio! Et mataré!

ARTUR (*entrant, melodramàtic*): Beatriu, amor meu! T'ha fet mal aquest monstre?

BEATRIU: No és res. Estic acostumada!

ARTUR: Pobreta...

BEATRIU (*melodramàtica*): Artur... besa'm!

GRAVACIÓ: “Besos brujos...
 besos brujos
 que son una cadena...”²

BEATRIU (*melodramàtica*): Aquesta nit, a casa teva!

² Tango *Besos Brujos* de Malerba-Sciamareli, cantat per Libertad Lamarque.

ARTUR: I si no et deixa sortir?

BEATRIU: Tenim habitacions separades. Quan entri al seu dormitori, m'escapo. Espera'm al cotxe. Però que ningú no et vegi. Recorda que sóc una dona honrada, educada en les normes més estrictes de la nostra societat.

ARTUR: I jo sóc... el teu amant!

BEATRIU: No fa falta que ho proclamis.

ARTUR (*melodramàtic*): Mira'm, Beatriu! Mira en què m'ha convertit en Roger! Mira aquest vestit tronat, aquests punys rosegats... He de fer un esforç per encaixar en aquest ambient... al qual ja no pertanyo. Per mantenir les aparences. Per passar per un home de la teva classe social.

BEATRIU: Sí, ara sóc una senyora. Jugo al bridge amb la dona del President... El sortint.

ARTUR: El meu germà em va robar l'herència i ara em pren la meva dona!

BEATRIU: Més aviat li prens tu a ell.

ARTUR: L'odio! Sempre m'he hagut de conformar amb les seves sobres.

BEATRIU: Moltes gràcies.

ARTUR: Però les coses canviaran. Jo seré el número u! Jo tindrè la seva dona! I ell estarà... mort!

BEATRIU: Artur, m'espantes!... (*Coqueta.*) Series capaç de matar-lo, per mi?

ARTUR (*melodramàtic*): Per tu! (*Transició.*) I pels seus milions. M'ho quedaré tot.

BEATRIU: No. Ni parlar de matar-lo fins que no s'hagi proclamat la candidatura. Amb una mica de sort, arribo a primera dama.

ARTUR (*melodramàtic, es posa la mà a la cintu-*

ra): Beatriu, vinc armat!

BEATRIU: Artur, per Déu, Artur!

ARTUR: Prou segons plats per a mi... Prou punys rosegats.

BEATRIU: Per Déu, Artur, calma't!... Vine, anem a la meua habitació. (*Surten.*)

ROGER (*fora d'escena*): Per aquí, per favor, passi per aquí, senyor Conseller...

(*Darrera d'en ROGER entra el CONSELLER, molt correcte i molt educat.*)

Passi, per favor... Després de vostè, senyor Conseller.

CONSELLER: Molt amable, moltes gràcies...

ROGER: És a casa seva, senyor Conseller.

Permeti'm presentar-li la meua esposa Beat...

(*S'interromp en veure que no hi és.*) La meua esposa Beatriu, deu ser per aquí... Som un matrimoni molt ben avingut... Li agrairé molt que hagi acceptat la nostra invitació, senyor Conseller.

CONSELLER: Per favor...

ROGER (*a la BEATRIU, que entra*): Ah, estimada!

Deia al Conseller que som un matrimoni molt ben avingut.

BEATRIU: Molt, sí...

CONSELLER: Senyora, als seus peus.

ROGER (*col·loca una segona cadira*): Però, asseguí's, per favor, senyor Conseller, asseguí's.

CONSELLER: Gràcies. Senyora...

(*Cortesies. El CONSELLER i la BEATRIU s'asseuen.*)

ROGER: Abans de sopar, permeti'm oferir-li una copa. Whisky? Vodka?

CONSELLER: El que vostès preguin.

BEATRIU (*molt fina, molt senyora*): Per a mi, un tequila. (*De sobte, crida, vulgar.*) Hi, ha, ha, hai!...

(*El CONSELLER fent un bot es posa dret.*)

GRAVACIÓ: “Borrachita de tequila llevo siempre el alma mía...”³

BEATRIU (*vulgar*): Hi, ha, ha, hai!...

ROGER: La meva dona és abstèmia.

BEATRIU: Astènia?

ROGER: Sí!

BEATRIU: Sí, sí, prenc tequila per a l'astènia... Sempre faig broma...

ROGER: Per favor, senyor Conseller...

(*Senyala la cadira i el CONSELLER s'asseu.*)

Si li sembla bé, serveixo dos whiskys. (*Els serveix.*)

CONSELLER: Moltes gràcies.

ROGER: Doncs sí, senyor Conseller, la vida familiar sempre és important, no és cert? Sobretot a comarques... A la meva dona i a mi, ens encanta la comarca on vivim.

BEATRIU: Ens encanta?... Sí, sí, ens encanta!

ROGER: En realitat, a aquesta casa, només hi venim de tant en tant.

3 *La Tequilera* d'Alfredo Orsay, cantat per Lucha Reyes.

BEATRIU: Amb l'helicòpter, són uns minuts.

CONSELLER: L'helicòpter?

ROGER: Bé, sí, tenim un petit helicòpter... Per poder tornar més aviat a la feina. A la comarca! (*Demagog.*) El meu cor vessa d'amor per la meva comarca!

CONSELLER: Doncs sembla que per allà també l'estimen molt a vostè, Roger.

ROGER (*feliç*): De veritat?

CONSELLER: Això sembla.

ROGER (*inquiet*): Que en sap alguna cosa?

CONSELLER (*seguint-li la inquietud*): Sobre què?

BEATRIU: Si em permeten, els deixo. Vaig amb l'Art... (*Corregeix.*) Vaig a donar instruccions per al sopar.

CONSELLER (*s'aixeca una altra vegada*): Senyora...

(La BEATRIU surt; s'asseuen. En ROGER beu, i quan el CONSELLER també es disposa a fer-ho, en ROGER l'interromp.)

ROGER: Prefereixo que en parlem tots dos sols. Aquests assumptes són molt delicats.

CONSELLER: Aquests... assumptes?

ROGER: Potser em porta alguna notícia de... Bé, perquè no dir-ho, sobre la meva candidatura.

CONSELLER: Ah, sí, la seva candidatura!... Doncs no, lamento d'una manera especial no tenir cap notícia.

ROGER: La veritat, se'm menja el neguit. I com vostè està tant a prop de... (*Senyala cap amunt amb el cap.*) D'allà...

CONSELLER (*mira cap amunt*): D'on?

ROGER (*fa el mateix senyal*): D'allà, de dalt... Vostè està molt ben relacionat (*torna a fer el mateix senyal*) allà dalt.

CONSELLER (*comprent-ho*): Ah, sí, sí!... (*Fent el mateix senyal.*) Allà dalt.

ROGER (*dret*): Amb el President.

CONSELLER (*també s'aixeca*): Amb el President. Doncs sí, em distingeix amb la seva amistat, crec que sí... Però no hi ha res encara Roger, res encara... Com vostè sap, el partit ha considerat diversos noms... Salut, Roger! Per la seva candidatura.

ROGER: Per vostè, senyor Conseller. Per vostè i per... (*Senyala cap amunt.*) El President.

(Beuen. Millor dit, en ROGER beu interrompent el CONSELLER que es disposava a beure.)

Com li vaig dir, senyor Conseller, serà un sopar íntim: només la meva dona i jo.

(D'ara endavant, durant tota l'obra, el CONSELLER tindrà el got a la mà sense poder beure, ja que sempre que ho vol fer, passa alguna cosa, igual que quan vol asseure's, alguna cosa sempre l'obliga a aixecar-se. Ara mateix, intenta asseure's, però salta en sentir l'ARTUR.)

ARTUR (*entrant*): I jo!

ROGER (*per a ell*): La meva candidatura!

BEATRIU (*entrant*): Artur, per Déu! (*Es troba davant el CONSELLER.*) Ah, què tal, senyor Conseller!?!...

CONSELLER: Senyora...

ARTUR: Moltes gràcies per convidar-me. Ho accepto (*recalca*), germà.

ROGER (*al CONSELLER*): El meu germà Artur.

CONSELLER: Molt de gust.

ROGER (*a l'ARTUR*): El senyor Conseller Codina, de la Presidència del Govern.

ARTUR: El gust és meu.

ROGER: Em temo que no et podràs quedar. S'ha complicat un assumpte molt urgent, unes persones t'estan esperant.

ARTUR: A mi? Impossible.

ROGER: Si em permets, t'acompanyo.

BEATRIU: Ja l'acompanyo jo.

ROGER: Un segon, senyor Conseller, li prego que em disculpi un segon.

CONSELLER: No es preocupi.

ROGER: Passa, Beatriu... (*Parla entre dents, emportant-se l'ARTUR.*) Ara mateix te'n vas, desgraciat...

(Surten. El CONSELLER es disposa a asseure's. Però immediatament es posa dret, perquè entra la CRISTINA, que va vestida i camina com una cabaretera.)

CRISTINA: Déu meu, Déu meu, què he de fer?...
On és en Roger?

GRAVACIÓ: “Vende caro tu amor,
aventurera...”⁴

CRISTINA: I tu qui ets?

CONSELLER: Jo? Doncs, sóc...

CRISTINA (*sense deixar-lo parlar*): Has vist en Roger?

CONSELLER: Sí, senyoreta. Ha sortit.

CRISTINA: Fins després.

(*El CONSELLER tracta d'explicar-li que en ROGER se n'ha anat per l'altre costat, però ella surt.*)

CONSELLER: Fins després...

(*Intenta asseure's de nou, però salta com una molla, amb el got a la mà, en sentir els crits de l'ARTUR.*)

ARTUR (*fora d'escena*): No t'acostis, vaig armat!

ROGER (*fora d'escena*): T'has tornat boig! Cridaré els vigilants.

ARTUR (*fora d'escena*): ‘Segurates’ a mi? Ha, ha, ha, ha!

BEATRIU (*fora d'escena*): Espera, Roger, jo el calmaré!

ARTUR (*fora d'escena, melodramàtic*): Deixa'm, Beatriu! Deixa'm!

GRAVACIÓ: “Déjame
no quiero que me beses
por tu culpa estoy viviendo
la tortura de mis penas...”⁵

5 Tango *Besos Brujos* de Malerba-Sciamareli, cantat per Libertad Lamarque.

ROGER (*entrant*): Senyor Conseller, crec que estarem millor en el meu despatx, és més tranquil.

CONSELLER: Algun... problema?

ROGER: No, no, cap... Acompanyi'm, per favor.

CONSELLER: El que vostè digui, Roger.

(*En ROGER surt amoïnat, emportant-se el CONSELLER. Entra la CRISTINA, impacient.*)

CRISTINA: Ha d'estar per aquí... (*Va cap a un extrem i crida.*) Roger!... (*Va cap al despatx.*) Rog...!

ROGER (*entrant*): Cristina! (*Se l'endú lluny del despatx.*) Què fas aquí? Com goses venir a casa meva!

CRISTINA: Necessito que m'ajudis. (*Melodramàtica.*) L'Ernestet està molt malalt!

ROGER: I què vols que hi faci jo? Qui t'ha obert la porta?

CRISTINA: He trucat i m'ha obert el teu xofer. He hagut de mentir, li he dit que m'estaves esperant... Ha resultat ser un admirador, és un client del Bagdad.

ROGER (*irònic*): Naturalment, del Bagdad. A propòsit... (*Exhibeix el seu rellotge de nou-ric.*) No és l'hora en què passes el teu numeret?

CRISTINA (*melodramàtica*): Te'n burles perquè sóc... cabaretera!

ROGER: Ballarina. Artista. El teu numeret porno, és art en brut.

CRISTINA: Jo era de bona família. Però em vas treure de casa meva i em vas fer... la teva

amant! Per destruir-me i llençar-me al carrer, i després quan ja era tard per poder tornar a la meua llar, aleshores em vas oferir als teus amics. Vas fer que passés... de mà en mà!

GRAVACIÓ: “... Como la falsa moneda que de mano en mano va...”⁶

ROGER (*fatxenda espanyol*): Està bé, et vaig prostituir! I què?

CRISTINA: Tens raó, i què? Ara sóc la Bel·la Isabel·la.

ROGER: I pensar que el teu fill creu que vius de cosir per a altres.

CRISTINA: El meu fill? El nostre fill!

ROGER: Això és el que tu dius.

CRISTINA: Canalla!

ROGER: Vés a casa teua. Tinc visites.

CRISTINA (*melodramàtica*): Roger, tingues pietat de mi! L'Ernestet està molt malalt. Aconseguix un bon metge. Truca al millor, i demana-li que vegi el meu fill.

ROGER: I qui sóc jo per trucar a un metge? Què hi tinc a veure, amb tu i amb el teu fill?

CRISTINA: Canalla! Infame!

CONSELLER (*entrant*): Perdó, crec que interrompo.

ROGER (*per a ell*): La meua candidatura!... (*Al CONSELLER:*) De cap manera, senyor Conseller, vostè mai interromp.

CONSELLER: M'he deixat el whisky... És aquí... Perdó, els deixo. (*Inicia la sortida.*)

ROGER: No cal que se'n vagi, senyor Conseller. La senyoreta ja se n'anava.

CRISTINA: No me'n vaig.

ROGER: Senyor Conseller, la senyoreta és... ballarina.

CONSELLER (*acostant-se a la CRISTINA*): Em sembla que la conec... No treballa potser al... (*En recordar on l'ha vista reclusa unes passes.*) No, no, m'he equivocat. No tinc el plaer, no la conec.

CRISTINA (*en to de prostituta*): No ets pas client del Bagdad, rei?

CONSELLER: El Bag...? El Bagdad, senyoreta?... No, no em sembla recordar aquest lloc.

ROGER: Naturalment, senyor Conseller, com ha de freqüentar vostè el Bag... dic, aquest lloc.

CRISTINA: Per què no?

ROGER: La senyoreta ha vingut a buscar el meu xofer.

CRISTINA: T'odio.

ROGER: Em confon amb qualsevol dels seus amics. Permeti'm un instant, senyor Conseller, acompanyaré la senyoreta, perquè el xofer s'encarregui d'ella.

CRISTINA: Et mataré!

ROGER: Que graciosa, em confon. (*Emportant-se la CRISTINA.*) Per favor, senyoreta, per favor, passi per aquí... (*Per a ell.*) La meva candidatura!

(Surten. Una altra vegada sol, el CONSELLER, cada vegada més nerviós davant el que pot succeir, busca un lloc segur per col·locar la seva cadira. Creu haver-lo trobat, prova d'asseure-s'hi. Però torna a fer un bot, amb

el got a la mà, davant la DIDA —una dona vella de poble, amb trenes— que entra cridant.)

DIDA: Miserable! Captaire! Fill de ta mare! (*Es troba davant el CONSELLER.*) Pidolaire desgraciat!

CONSELLER (*com sempre, molt correcte*): Perdó, senyora?

DIDA: No, no, és a ‘vusté’!... I ‘vusté’ qui és?

CONSELLER: Doncs, jo...

DIDA (*sense deixar-lo parlar*): Jo em refereixo al ‘patrón’. Al Roger, aquest desgraciat!

CONSELLER: Pel que sembla senyora, vostè és...

DIDA: La vella dida, sí senyor, la vella dida!... Jo, que de ‘rapacinya’ vaig tenir en els meus braços la nena Beatriu. Jo, que la vaig cuidar, que li vaig donar el pit!... Amb aquestes mamelles, senyor! Aquestes velles mameles!... I ara, aquest poll reviscolat, en Roger, s’atreveix a ofendre’m, a insultar-me... Gata maula estúpida! M’ha dit, gata maula estúpida! A mi! Gata maula jo, què li sembla!

CONSELLER: Molt bé, senyora, molt bé... És a dir, molt malament, senyora, molt malament. Si em permet, senyora, serà millor que torni al despatx.

DIDA (*barrant-li el pas*): Gata maula!, això és el que m’ha dit... Però no sóc una gata maula. ‘Vusté’ sap qui sóc jo?

CONSELLER: Sí, senyora. Vostè és la vella dida.

DIDA (*melodramàtica*): No! No sóc la dida!

CONSELLER: No?

DIDA (*melodramàtica*): Jo sóc... Sóc la seva mare!

GRAVACIÓ: “En una casita chiquita y muy blanca
camino del puerto de Santa María...”⁷

CONSELLER: La meva no, senyora, perdoni. Vostè no és la meva mare.

DIDA: La seva no, talòs!

CONSELLER: Com?

DIDA (*melodramàtica*): La mare de la Beatriu!
Sóc la mare de la Beatriu!

GRAVACIÓ: “... habita una vieja muy buena
y muy santa,
muy buena y muy santa que es la
madre mía...”⁸

CONSELLER: La mare de la Beatriu?... La... mare política del senyor Roger?

DIDA: La sogra, sí, la sogra! És a dir, la mare! Però s’avergonyeix de mi. M’amaguen a la cuina... Aquest és el meu lloc, pelant patates! Em tenen a la cuina, amagada i no em presenten les seves amistats. I aquest home, en Roger, ell en té la culpa de tot! Ell va capgirar la meva nena, la Beatriu, la va fer malbé, amb el seu matrimoni, i amb els seus diners!... Ah, però jo el mato! Desgraciat! No pararé fins que el mati!

CONSELLER: Sí, senyora. No, no, senyora, no el mati! Si em permet, senyora, jo em retiro.

DIDA (*tallant-li el pas*): No sóc la minyona! Sóc la mare!

CONSELLER: Sí, senyora, vostè és la mare.

DIDA (*sortint*): Ah, però el mato, desgraciat, miserable!... El mato!...

(*En ROGER que entra per l'altra banda, veu sortir la DIDA.*)

ROGER (*per a ell*): La meva candidatura!...

(*Al CONSELLER que salta de l'ensurt:*)

Espero que aquesta senyora no l'hagi molestat.

CONSELLER (*amb el got a la mà i tremolant*): No, no, en absolut...

ROGER: Està una mica trastornada... És la vella dida de la Beatriu... La tenim aquí perquè ens fa llàstima. La meva dona i jo, sempre ajudem a la gent del poble. (*Inicia un discurs demagògic.*) Perquè en última instància, el poble...

CONSELLER (*interrompent*): Aleshores, aquesta senyora... no és de la família?

ROGER: De la família? No, no, i ca!...

CONSELLER: Si ho prefereix, Roger, podem ajornar el sopar. Puc venir un altre dia.

ROGER: Avui mateix, senyor Conseller, li suplico que ens honori avui sopant amb nosaltres, oh, i tant!

CONSELLER: Ho deia per si té problemes.

ROGER: Problemes? No, no, cap problema, cap.

CONSELLER: Com li plagui.

(*El CONSELLER intenta asseure's, però immediatament li impedeix fer-ho la invitació d'en ROGER.*)

ROGER: Si li sembla bé, ja podem passar al menjador. La meva dona ens deu estar esperant.

CONSELLER: Quan vostè vulgui. Podria... rentar-me les mans?

ROGER: Ah, i tant!... Per aquí, per favor, senyor Conseller, passi. Després de vostè, per favor...

(*Surten.*)

BEATRIU (*entrant per l'altra banda, darrere l'ARTUR*): Artur, per Déu, Artur!...

ARTUR: No me'n vaig! I tampoc no em conformaré només amb la meva part! Vull tots els seus diners! I a més a més, la seva dona!

BEATRIU (*crident*): Més baix! (*Abaixant la veu.*)
Crec que són al despatx.

ARTUR: Ja m'he cansat de parlar baix. El mato!
Li engego un tret, al cabró del meu germà!

BEATRIU (*melodramàtica*): Artur... besa'm!

(*Ara és la BEATRIU qui pren la iniciativa, atreu l'ARTUR i el besa. Però entren el CONSELLER i, per l'altre extrem, en ROGER i sorprenen la parella.*)

ROGER (*per a ell*): La meva candidatura! (*En veu alta.*) Beatriu!

CONSELLER: Perdó. Crec que interrompo un altre cop...

BEATRIU: Senyor Conseller! (*Al ROGER:*) Amor meu!... L'Artur i jo, estàvem... assajant.

ARTUR (*mascle*): Roger, t'espero a fora. (*Surt, posant de manifest la seva corresponent insolència.*)

BEATRIU: Assajant una obra de teatre.

CONSELLER: Que potser la senyora també és... de la faràndula?

BEATRIU: Ai, no, senyor Conseller, com pot pensar vostè que!... Assajàvem... per a una funció benèfica.

ROGER: Amb el seu permís, senyor Conseller. Necessito parlar amb la meva dona. (*Entre dents, emportant-se la BEATRIU.*) Ara m'explicaràs això, filla de ta mare...

(Surten. El CONSELLER no sap quina actitud prendre. Vigila les diferents entrades, com sempre, amb el got a la mà. Finalment, s'arrisca a intentar asseure's, però fa un bot una altra vegada perquè ara s'ha sentit un tret. Entra en ROGER, ferit. Davant els ulls atònits del CONSELLER, cau a terra. Des d'aquí al final, to de gran melodrama per a tots els personatges, menys per al CONSELLER, que anirà de sorpresa en sorpresa.)

BEATRIU (*entra corrent*): Roger!

ROGER: La meva candidatura! (*Mor.*)

CONSELLER (*veient entrar l'ARTUR, amb una pistola a la mà tremolosa*): El seu germà!

BEATRIU (*per l'ARTUR*): El meu amant!

Tercer quadre

“Ells”

(Un feix de llum sobre en BRIJINSKI, torna a sonar la música que ens va portar al Segon quadre, mentre, els actors aniran sortint. En BRIJINSKI, sense saber per què, es troba amb una pistola a la mà. Veu com desapareixen la barra del bar i el canelobre mentre anirà perdent el personatge d'ARTUR. Es treu la jaqueta i la llença fora d'escena. Pren el seu text i es reuneix amb els altres que tornen a entrar com Ells, també amb els seus textos. Llum de treball.)

BOB: L'ha matat la cabaretera!

MARTA: L'he matat.

BRIJINSKI: I a mi, per què m'ha fallat el tret?

BOB *(amb doble intenció)*: Ah, que no et falla mai!

LLUÏSA: Has vist, Focles, que bé que ho hem llegit!

SÒFOCLES: Ara només ens falta interpretar-ho.

BRIJINSKI: Quina llàstima! No tinc cap escena amb la Marta.

LLUÏSA: No. Ets el meu amant.

BRIJINSKI: Quina llàstima! Dic, perdó, Lluïsa, vull dir, que bé, sóc el teu amant!... A veure si compleixo...

(En BRIJINSKI topa amb la mirada d'en BOB que li llença un petó.)

MARTA: A mi em fa por, aquest paper de cabaretera. No sé com és una cabaretera.

BOB: Ja t'ho explico jo, Marteta.

BRIJINSKI (*comptant*): Una barra de bar, un canelobre, la tramoia!...

LLUÏSA: Quina vella dida! Ah, però amb la Beatriu, portaré el meu vestit negre de còctel. El negre m'afavoreix.

SÒFOCLES: Lluïsa, no aniràs vestida de negre.

LLUÏSA: Ha parlat el director o l'ex-amant?

SÒFOCLES: T'he trucat perquè ets una bona actriu. Només per això.

LLUÏSA: Suposo que és un elogi.

SÒFOCLES: Ho és. Però que quedi clar d'una vegada.

LLUÏSA (*enutjada*): Sí, senyor.

BRIJINSKI: Però farem taquilla. Ja veig la cua de gent a la taquilla del vestíbul.

BOB: Quin vestíbul? Aquí no n'hi ha, de vestíbul, burro.

BRIJINSKI: Una altra vegada?

BOB: És afectuós, burret.

SÒFOCLES: Continuem! (*Gira la pàgina.*) La segona obra es diu "El te dels Mercier".

BRIJINSKI: Mer... què?

SÒFOCLES: Acció a París. Teatre d'avantguarda. Que no cal dir, ja ha deixat de ser d'avantguarda... Pàgina vint. Els Mercier reben a la seva casa al senyor Philippe Bertrand. (*Llegeix.*) Interior petit-burgès. Una tovalleta de quadres.

BRIJINSKI (*feliç*): La producció no sembla cara.

SÒFOCLES: En escena l'Actor dos i l'Actriu u.

LLUÏSA (*sospira*): Tu i jo...

SÒFOCLES (*llegeix*): La senyora Mercier, intemporal i vestida estrofolàriament, seixanta anys, en ple coqueteig amb...

LLUÏSA (*interromp*): Seixanta anys! Impossible, el paper no em va.

SÒFOCLES (*llegeix*): ... en ple coqueteig amb el senyor Bertrand, quaranta anys, bigoti retoçadet. (*A la LLUÏSA:*) Aquí vull una rialleta estrident i ridícula de la senyora Mercier.

LLUÏSA: Una rialleta? Oh, ho, ho! Oh, ho, ho, ho, ho, ho!... Oh, ho, ho, ho, ho, ho!

(Llums i música per al canvi del quadre. Els actors fan entrar una taula a l'escenari amb

Quart quadre
“El te dels Mercier”
(Obra en un acte)

(El SENYOR MERCIER —tímid, poqueta cosa— vell suèter obert que li penja per davant, ulleres de vista cansada que li serveixen per mirar per sobre els vidres, tics —per exemple, torça el coll de tant en tant—, va amunt i avall de l’escenari portant tres cadires, que posa al voltant de la taula. Al mateix temps, —encara que ignorant totalment la seva presència— han entrat, en ple coqueteig, el SENYOR BERTRAND i la SENYORA MERCIER.)

SENYORA MERCIER: Oh, ho, ho, ho, ho, ho! No em digui aquestes coses, senyor Bertrand, no em digui aquestes coses...

SENYOR BERTRAND: Els rododèndrons florits. Quin enginy, la meva estimada senyora, quina subtilesa!

SENYORA MERCIER: Estimat senyor Bertrand, vostè és molt galant. *(Li allarga la mà, ell li besa.)* Oh, ho, ho, ho, ho, ho!...

(La rialla queda tallada en sec. Els tres personatges queden immòbils en escena; es produeix un silenci en el qual tots expressen la seva angoixa personal.)

SENYORA MERCIER: D’aquí a una estona ens serviran el te.

SENYOR BERTRAND: Tinc la impressió que vostè i jo ja ens havíem vist en algun altre lloc...

Potser, Marsella? No, no, perdó, crec que va ser Niça.

SENYORA MERCIER: Oh, no, mai he estat a Istanbul!

SENYOR BERTRAND: Que curios! I, no obstant, estic segur... No va ser durant la Guerra del catorze?

SENYORA MERCIER (*indignada*): Com?

SENYOR BERTRAND: Oh, perdó, perdó! Sens dubte no va poder ser durant la Guerra del catorze. Vostè és tan jove!... Aleshores potser va ser a Alabama, durant la Guerra de Secessió.

SENYORA MERCIER: No. Definitivament, no.

SENYOR BERTRAND: Aleshores, vostè perdoni, estimada senyora. Aleshores no érem nosaltres dos.

(El SENYOR MERCIER ha acabat la seva feina i es disposa a sortir, però la SENYORA MERCIER el crida, autoritària.)

SENYORA MERCIER: Lisandre!

SENYOR MERCIER (*com sorprès in fraganti, torna sobre les seves passes i suaument contesta*): Sí, estimada.

SENYORA MERCIER (*severa*): Com van les teves classes d'anglès?

SENYOR MERCIER: Malament... Em temo que malament...

SENYORA MERCIER: M'ho suposava. T'hauré de posar una institutriu.

SENYOR MERCIER: No, per favor, estimada Matilde, una institutriu no! El que vulguis, menys una institutriu!

SENYOR BERTRAND: Senyor Mercier, tinc la impressió que vostè i jo ens hem vist en algun altre lloc.

SENYOR MERCIER: Sí, a mi també m'ho sembla, senyor Bertrand.

SENYOR BERTRAND: Amb el General Prim, a la Guerra d'Àfrica?

SENYOR MERCIER: No, no ho crec... No vaig estar a la Guerra d'Àfrica.

SENYOR BERTRAND: Aleshores, no érem nosaltres dos.

SENYORA MERCIER: El senyor Bertrand ens farà l'honor de quedar-se a prendre el te. Tot està llest. (*A la criada que entra, eixerida.*) N'est ce pas, Véronique?

CRIADA (*reverència*): Oui, madame.

SENYOR BERTRAND (*admirant la CRIADA*): Vaja, vaja!... Véronique... Francesa, per descomptat.

SENYORA MERCIER: No. És britànica.

SENYOR MERCIER (*admirant-la també*): Ja em semblava a mi que parlava anglès.

SENYOR BERTRAND: Britànica?

CRIADA: Del país de Gal·les. Avantpassats celtas. Quan vaig venir a París era molt petita.

SENYORA MERCIER: Avui dia el món és un mocador.

SENYOR BERTRAND: Té raó vostè, estimada senyora. Té tota la raó.

CRIADA: No es preocupi, senyora. Sortiré del pastís en el moment oportú.

SENYOR MERCIER (*feliç*): Hi ha pastís!

SENYORA MERCIER (*severa*): Un pastís d'atretzo.

SENYOR MERCIER: D'atretzo?

CRIADA: És desmuntable. Surto del pastís, és tot un èxit, ja ho veuran. No surto despullada... El meu promès és molt gelós. Ell és policia, i el meu pare jardiner, pertanyem a una antiga família de nobles!... Encara que jo no crec en això de la sang blava. Jo només surto del pastís, amb el meu bikini petitet, i tots els homes aplaudeixen. I les dones també... Abans sí, sortia despullada, amb tot el cos pintat de plata... Però el bikini és més pràctic. (*Ràpid.*) Te'l poses i te'l treus, i encara que no te'l treuguis, tant se val, es veu tot... Bé, doncs, surto del pastís i llenço una cama a l'aire. Així! (*Ho fa i s'endú les ulleres del SENYOR MERCIER, que cauen a terra.*) Ai, perdó, senyor!

SENYOR MERCIER (*amable*): No passi pena. (*A les palpentes, busca les seves ulleres pel terra.*)

CRIADA: Bé, doncs llenço la cama a l'aire i se senten els... Hurra! Bravo!... I jo somric, innocent... Se'n recorden de la Marilyn Monroe? Tan jove, la pobra!... Bé, doncs jo somric com la Marilyn. Així. (*Somriu com la Marilyn.*) I el número té molt d'èxit.

SENYOR MERCIER (*admirant la CRIADA*): Sí, molt d'èxit, no ho dubto...

(*El SENYOR MERCIER s'empetiteix davant la terrible mirada de la SENYORA MERCIER.*)

SENYOR BERTRAND (*admirant la CRIADA*): Del país de Gal·les...

SENYORA MERCIER: Véronique, el pastís vindrà després del te. Ara, pots retirar-te.

CRIADA (*reverència*): Oui, madame. (*Surt.*)

(*El SENYOR BERTRAND la segueix, però la SENYORA MERCIER el crida.*)

SENYORA MERCIER: Senyor Bertrand!

SENYOR BERTRAND: La meva estimada senyora, el negre dels seus ulls té, com mai, uns misteriosos reflexos tornassolats.

SENYORA MERCIER: Oh, ho, ho, ho, ho, ho!... Però si els meus ulls no són negres.

SENYOR BERTRAND (*acariciant la perruca de color ros fregall*): L'eben dels seus tirabuixons em fa perdre el sentit.

SENYORA MERCIER: Oh, ho, ho, ho, ho, ho!... El meu estimat senyor, no em digui aquestes coses... No, davant del meu marit.

SENYOR MERCIER (*tot amabilitat*): Per mi no es molestin.

SENYORA MERCIER (*severa*): Lisandre, vés a veure si han florit els rododèndrons.

SENYOR MERCIER: Sí, estimada. (*Fa unes passes i s'atura.*) Però estimada, no en tenim de rododèndrons.

SENYORA MERCIER: De totes maneres, vés a veure-ho.

SENYOR MERCIER: Sí, estimada. (*Surt.*)

SENYOR BERTRAND: Matilde, mon amour, aquesta nit!

SENYORA MERCIER: Philippe, aquesta nit deixaré oberta la porta de la meva cambra. Però no t'oblidis d'entrar pel balcó. És més romàntic.

SENYOR BERTRAND: Quin esdevenidor més formós el nostre! Tu, sempre jove i bella, i jo

sempre enamorat... I el teu gran llit, amb la capçalera de llautó.

SENYORA MERCIER (*avergonyida*): T'he de confessar que... per fer l'amor, en Lisandre (*posa al SENYOR MERCIER entre els dos i s'aparta per deixar-li lloc*), aquí estirat entre nosaltres dos, em fa una mica de nosa.

SENYOR BERTRAND: Bah, gairebé no ocupa espai!

SENYORA MERCIER: De totes maneres, em molesta.

SENYOR BERTRAND: No siguis antiquada.

SENYORA MERCIER: Estic segura que ens espia.

SENYOR BERTRAND: Qui, en Lisandre? Seria incapaç.

SENYORA MERCIER: Fa veure que dorm, es fa el dissimulat, però ens espia, n'estic segura...

SENYOR BERTRAND: En fi, és el seu problema.

SENYORA MERCIER: A més, tus.

SENYOR BERTRAND: Això sí que molesta. Quan ens disposem a fer l'amor i comença a tossir, em talla... la inspiració.

SENYORA MERCIER: Reiet del meu cor!... Diré a Lisandre que prengui pastilles per a la gola.

SENYOR BERTRAND: Matilde, ets un àngel!

(S'interrompen, perquè en LECOCQ, que ha creuat pel fons d'un costat a l'altre de l'escenari, els observa. Quan s'adona que l'han vist, desapareix.)

SENYOR BERTRAND (*recomençant*): Matilde, ets un àngel!

(LECOQC torna a aparèixer. El miren, i desapareix. Però immediatament apareix i truca al timbre de la porta. Desapareix un altre cop.)

SENYOR MERCIER (*entrant*): Truquen. (*Va a obrir.*)

CRIADA (*entrant*): No es molesti, senyor.

SENYOR MERCIER (*sorprès*): És a mi?

CRIADA (*coquetejant*): A vostè, és clar! Ja obro jo. Per això sóc la criada. (*Va a obrir, remenant el cul per al SENYOR MERCIER.*)

LECOQC (*des de fora*): Bona nit... (*Per la CRIADA.*) Formosa criatura. (*Ja a dins.*) Puc entrar?... (*Es presenta.*) Lecocq, Leopold. Dels Lecocq de Gante, però nascut a París. Aturad. Anarquista. Passava per aquí... Per casualitat, senyores, senyors, per casualitat han perdut un gosset per aquí?

SENYOR MERCIER: Un gosset?... Estimada, hem perdut un gosset?

SENYORA MERCIER: Véronique, hem perdut un gosset?

CRIADA: Potser, no se sap mai...

SENYOR BERTRAND (*al LECOQC*): És petit, molt petit, amb pèls als ulls, color cafè?

LECOQC (*molt digne*): Ah, no, no, no! El que jo dic és més gran, negre, pelat.

SENYOR BERTRAND: Amb una cinteta de color rosa?

CRIADA: Ai, que bufó!

LECOQC (*dràstic*): No! Amb un collaret de cuir.

SENYOR BERTRAND: Aleshores, estimat senyor, no és el mateix. No és aquí.

SENYORA MERCIER (*severa*): No pot ser aquí perquè aquí no tenim gos.

LECOCQ: No tenen gos? (*Abatut, aclaparat.*)
Quina llàstima! És una veritable llàstima!

SENYOR MERCIER: Pobre home!

LECOCQ (*de sobte, amb ànims nous*): Vostès em disculparan, em retiro... Lecocq, Leopold. Dels Lecocq de Gante... Bona nit.

SENYORA MERCIER: Véronique, acompanya el senyor a la porta.

CRIADA (*reverència*): Oui, madame. (*Al LECOCQ:*)
Vingui, és millor per la cuina.

(La CRIADA coquetejant amb en LECOCQ se l'endú, ell la segueix, feliç. Surten, però en LECOCQ torna.)

LECOCQ (*aclaparat*): Una llàstima! (*Surt.*)

SENYOR MERCIER: Pobre home!

SENYORA MERCIER: Per què, pobre home?

SENYOR MERCIER: Se'l veu tan sol...

SENYORA MERCIER: I què passa amb això? Els anarquistes sempre estan sols. És la seva obligació.

SENYOR BERTRAND: La seva obligació? Quin enginy, la meva estimada senyora, quina subtilesa!

SENYORA MERCIER: Oh, ho, ho, ho, ho, ho!

(De sobte deixa de riure. Els tres personatges queden immòbils. Un silenci.)

SENYORA MERCIER: D'aquí a una estona ens serviran el te.

(Van a asseure's a la taula. No saben de què parlar.)

SENYOR MERCIER: He.

SENYOR BERTRAND: Hehe.

SENYOR MERCIER: Els trens que van aquesta nit a Londres sortiran una mica retardats. Ho han dit al telenotícies.

SENYORA MERCIER: El meu marit és Cap d'Estació jubilat. Per això sempre parla de trens.

SENYOR BERTRAND: I de quina estació està jubilat vostè?

SENYOR MERCIER: Doncs... no n'estic massa segur.

SENYOR BERTRAND: Com que no n'està segur?

SENYOR MERCIER: Hi havia una fletxa en forma de creu. Un extrem senyalava cap el Sud, cap a Lió, i l'altre cap a l'Est, cap a Estrasburg. El meu servei només era pels que anaven cap a Estrasburg, però m'obligaven a vigilar també els que anaven a Lió... Era una injustícia.

SENYORA MERCIER: A mi no m'ho sembla.

SENYOR MERCIER: Però, estimada, era una injustícia.

SENYORA MERCIER (*indignada*): Com? Em contradic?

SENYOR MERCIER: No, estimada, no et contradic.

SENYORA MERCIER: Em dius mentidera!

SENYOR MERCIER: No, estimada.

SENYORA MERCIER: Oh, m'has insultat! (*Plora. Obre la seva bossa de mà i en treu un mocadoret per eixugar-se les llàgrimes.*)

SENYOR BERTRAND (*indignat*): Senyor Mercier, aquesta no és manera de tractar a una senyora.

SENYORA MERCIER (*plora*): És un ordinari.

SENYOR BERTRAND: Sí. Desentona a la nostra companyia.

SENYORA MERCIER (*de sobte, deixa de plorar*): Lisandre, vés a donar menjar als canaris.

SENYOR MERCIER: Sí, estimada... (*Inicia la sortida, però retorna.*) Amor meu, no tenim canaris.

SENYORA MERCIER: Vés a donar-los-hi menjar!

SENYOR MERCIER: Sí, estimada. (*Surt.*)

SENYORA MERCIER: Un infeliç! (*Plora una altra vegada.*)

SENYOR BERTRAND (*li eixuga els ulls amb el mocador*): Vinga, vinga, ja ha passat, colometa meva, ja ha passat... Mira quin mocadoret més bonic!... El guardarem. (*Posa el mocadoret dins la bossa de la SENYORA MERCIER, troba alguna cosa, en treu una pistola.*) Però, què és això, estimada senyora meva?

SENYORA MERCIER: Això?... Doncs és... una pistoleta.

SENYOR BERTRAND: Una pistoleta?... Millor que la guardem. (*La torna a posar a la bossa.*) I per què la vol, la meva estimada senyora? Per què vol una pistoleta?

SENYORA MERCIER (*en veu baixa*): No ho dirà a ningú?

SENYOR BERTRAND: A ningú.

SENYORA MERCIER (*amb gran misteri*): Vostè ha de saber que... a la cuina hi ha escarabats.

SENYOR BERTRAND: No!

SENYORA MERCIER: Sí!

SENYOR BERTRAND: Pobra amiga meva!

SENYORA MERCIER: És un deshonor per al meu matrimoni, ho sé...

SENYOR BERTRAND (*greu*): La meva estimada amiga, si s'hagués casat amb mi...

SENYORA MERCIER: Té raó. Vostè m'hauria protegit dels escarabats... En canvi, en Lisandre només pensa en les màquines de vapor.

SENYOR BERTRAND: En què?

SENYORA MERCIER: Pensant en el futur, està estudiant el desenvolupament de les màquines de vapor a la indústria.

SENYOR BERTRAND: Les màquines de vapor! Que modern!

SENYORA MERCIER: Sí, molt avançat per aquesta època.

SENYOR BERTRAND: Però això és fantàstic, la meva estimada senyora, fantàstic! Ara que tot el món es preocupa per l'electrònica, les màquines de vapor poden ser un veritable descobriment.

CRIADA (*fora d'escena*): Oh, senyor Mercier, té una manera tan irresistible de demanar les coses, vostè!... Oh, senyor Mercier, tingui compassió d'una noia innocent!... Senyor Mercier, per favor... (*Sospirs eròtics.*) Ai!... Oh!... Senyor Mercier!...

SENYORA MERCIER (*que ho ha escoltat, indignada*): Lisandre!

SENYOR MERCIER (*entrant, precipitat*): Sí, estimada.

SENYORA MERCIER: Què feies a la cuina?

SENYOR MERCIER: Res, estimada, res.

CRIADA (*entra, arreglant-se la roba*): El senyor Mercier m'ensenyava a cuidar els canaris.

SENYORA MERCIER (*indignada*): No m'ho puc creure!

SENYOR MERCIER: No t'ho creguis, estimada, no t'ho creguis.

(S'interrompen, perquè veuen en LECOCQ, que ha tornat a creuar l'escenari, al fons, i s'ha detingut a observar-los.)

SENYORA MERCIER: Una altra vegada!

(En LECOCQ desapareix. La SENYORA MERCIER va a veure per on se n'ha anat. Per l'altre extrem en LECOCQ sorgeix de sobte, truca al timbre. Torna a desaparèixer.)

CRIADA: Ja hi vaig jo, no es molestin.

(En LECOCQ ja ha entrat i s'ha posat davant la CRIADA.)

Ah, què tal, Leopold?

LECOCQ: Lecocq. Anarquista. Passava per aquí... Per casualitat, aquí és el número dos-cents setanta tres, apartament número set?

SENYOR MERCIER: Dos-cents setanta... No, no és aquí.

LECOCQ (*alarmat*): No? Aleshores deu ser el cinc-cents trenta set, apartament número tres.

SENYOR MERCIER: Cinc-cents trenta...

SENYORA MERCIER (*interrompent*): Tampoc!

SENYOR MERCIER (*amable, al LECOCQ*) : Tampoc.

LECOCQ: Tampoc? (*Abatut, es deixa caure en una cadira.*) És una llàstima! Una veritable llàstima! (*De sobte, es recupera; s'aixeca.*) No obstant, vostès ja em perdonaran, disculpin la pregunta, no voldria ser indiscret... (*Al SENYOR MERCIER:*) Per casualitat, vostè no es diu Casimir?

SENYOR MERCIER: Casimir?... No, ho sento, no és aquest el meu nom.

LECOCQ: No? (*A la SENYORA MERCIER, angoixat:*) I vostè no es diu, Rosalia?

SENYORA MERCIER: No!

LECOCQ (*a la CRIADA*): I vostè, senyoreta, el seu promès no és bomber?

CRIADA: No, senyor. El meu promès és policia.

LECOCQ (*en el súmmum de la desesperació*): I per casualitat, no han vist per aquí una cantant calba?

SENYOR BERTRAND: No. No l'hem vista pas.

LECOCQ (*aclaparat, abatut*): Aleshores m'he equivocat d'obra, dic, de casa. Tinc mala sort!

SENYOR MERCIER: Pobre home!

SENYORA MERCIER: Véronique, acompanya a la porta el senyor.

LECOCQ (*de sobte recuperat*): Vostès disculpin, em retiro.

CRIADA (*coqueta*): Tan aviat?

LECOCQ: Lecocq, Leopold. Passava per aquí.

CRIADA: Vinga, Leopold. Per la cuina!...

(Surten, ella coquetejant i ell feliç. Però en LECOCQ torna.)

LECOCQ (*aclaparat*): Quina mala sort! (*Surt.*)

(Asseguts, una altra vegada davant la taula, els personatges en escena no saben de què parlar.)

SENYOR MERCIER: A Londres, aquesta nit, els trens...

SENYOR BERTRAND (*interrompent*): Doncs sí, les neurosis es porten molt.

SENYORA MERCIER: Les neurosis?

SENYOR BERTRAND: Sobretot a les festes. Quan convido els meus amics, sempre els demano que portin les seves neurosis. Així les reunions resulten més divertides. I ningú s'hi nega... Qui no en té avui dia una mica?

SENYORA MERCIER: Bé, els pobres no tenen neurosis.

SENYOR BERTRAND: No ho cregui, estimada senyora, també en tenen.

SENYORA MERCIER: No m'ho digui això!

SENYOR BERTRAND: Així és. Avui dia, tothom té de tot. Els pobres tenen els seus luxes, tenen televisió i neurosis.

SENYORA MERCIER: Qui s'ho havia d'imaginar! I tot per culpa de la Revolució Francesa!... Afortunadament, Lisandre i jo estem molt

ocupats i no ens assabentem d'aquestes coses, oi Lisandre?

SENYOR MERCIER: Així és, estimada.

SENYORA MERCIER: Durant la Revolució Francesa, li vaig dir al meu marit: ara mateix, comences les teves classes d'anglès. I quan va començar tota aquesta història de l'àtom, Hiroshima, Nagasaki, jo em vaig posar a brodar. Detesto l'oriental! El clàssic punt de creu, a la francesa!

(Optimista, com qui arriba content a casa, amb una barra de pa sota el braç, en LECOCQ creua pel fons xiulant "Qui a peur du méchant loup". S'atura darrere d'ells i els observa. El veuen.)

SENYORA MERCIER: Increïble!

(En LECOCQ desapareix. El SENYOR MERCIER va a veure per on se n'ha anat. En LECOCQ apareix i desapareix davant dels nassos del SENYOR MERCIER. Finalment, es disposa a trucar al timbre i, segons el seu costum, desapareix novament.)

CRIADA (*entrant*): Ja hi vaig, estimat, ja hi vaig!

(Però en LECOCQ ja és a dins.)

LECOQC: Lecocq, Leopold. De Gante. Per casualitat, és aquí on volen una barra de pa?

SENYOR MERCIER: Una barra de pa? Permeti'm que ho preguntis: Estimada, és aquí on vole...

SENYORA MERCIER (*interrompent*): No! No és aquí!

LECOCQ: No? Quina llàstima! (*Aclaparant, s'enfonsa en el sofà.*)

CRIADA: No et preocupis, Leopold. No et preocupis, estimat.

LECOCQ (*de sobte, optimista, treu fil i agulles i es posa a fer mitja*): Passava per aquí i he pensat... Si algun dia la gent es decidís a trucar a les cases, i oferir als seus veïns una barra de pa, el món seria diferent. No els sembla?

SENYOR MERCIER: Sí, seria diferent.

LECOCQ (*comença a afligir-se*): Sempre és bo tenir una casa on portar una barra de pa.

SENYOR MERCIER (*en el to d'en LECOCQ*): Sí, sempre és bo.

LECOCQ (*plora*): Jo cada nit compro una barra de pa, però visc sol. No és el mateix portar a casa una barra de pa quan es viu sol que quan hi ha algú que espera una barra de pa..

SENYOR MERCIER (*plora*): No és el mateix.

LECOCQ (*desesperat*): Sempre he volgut tenir algú a qui portar una barra de pa.

SENYOR MERCIER (*el mateix to que en LECOCQ*): Pobre home!...

LECOCQ (*de sobte, molt segur d'ell mateix, agressiu*): Doncs m'enduc la barra de pa a casa meva, per a mi. Però no és el mateix. A més, a mi no m'agrada el pa.

SENYOR BERTRAND: Si no li agrada, per què el compra?

LECOCQ (*molt digne*): D'alguna cosa t'has d'ocupar, no li sembla?

SENYOR MERCIER: En això té raó.

SENYORA MERCIER: Lisandre!

SENYOR MERCIER: Sí, estimada.

LECOCQ: Em retiro. Ja sé el camí. Per la cuina.

SENYORA MERCIER: Véronique, acompanyi'l.

CRIADA: Anem, 'chéri'.

(Surten. I com és habitual, en LECOCQ torna, però aquesta vegada està optimista.)

LECOCQ: Disculpin-me si no torno avui. És tard. Però demà, sens falta, puc venir i...

SENYORA MERCIER (*interrompent*): Adéu!

LECOCQ: Adéu. (*Surt, però torna i corregeix la SENYORA MERCIER.*) Fins demà! (*Surt.*)

SENYOR MERCIER: Potser pensa mudar-se a viure aquí.

SENYORA MERCIER: La institutriu, demà mateix!

SENYOR MERCIER: Però si jo només deia...

SENYORA MERCIER: No tornarem a rebre aquest anarquista.

SENYOR BERTRAND: Senyora Mercier, senyor Mercier, ja que parlem de... d'anarquisme, com amic de la família em sento amb l'obligació d'avisar-los que la pujada de l'or ha estat un perill per a la correcta circulació dels vehicles a París.

SENYOR MERCIER: Però si l'or baixa.

SENYOR BERTRAND: També puja. La pujada de l'or ha causat inquietud entre les classes baixes.

SENYORA MERCIER: Quin horror, les classes baixes!

SENYOR MERCIER: No sabia que les classes baixes es preocupessin per l'or...

SENYOR BERTRAND: Els pagesos creuen que la pujada de l'or podria tenir repercussions en la collita del sèsam. I de veritat, s'han posat insuportables. D'altra banda, la noblesa i el tercer poder...

SENYOR MERCIER: Deu voler dir el tercer món.

SENYORA MERCIER (*al* SENYOR MERCIER): Vol dir els polítics i nosaltres.

SENYOR BERTRAND: Per la seva banda, la noblesa s'ha unit al clero. I entre tots em temo que poden fer saltar la borsa.

SENYORA MERCIER: I de quina manera fan servir la bossa els homes!

CRIADA (*entra, plorant*): Estic embarassada!... Estic embarassada!... (*Coqueta.*) I no sé de quin dels tres.

SENYORA MERCIER: Com?

CRIADA: No sé si el nen és del senyor Bertrand.

SENYORA MERCIER: Què està dient! (*Al* SENYOR BERTRAND *que s'escapolia*;) Philippe!

SENYOR BERTRAND: Eh... Bé, em temo que mentre parlàvem de la silvicultura del País de Gal·les... En fi, una aventura sense importància.

CRIADA (*coqueta*): ... O del senyor Mercier...

(*El* SENYOR MERCIER *s'amaga darrere el sofà.*)

SENYORA MERCIER: De qui?

CRIADA: Potser el nen és del senyor Mercier.

SENYORA MERCIER: Lisandre!

SENYOR MERCIER (*traient el cap*): Veuràs, estimada, resulta que mentre ensenyava la Véronique a... donar el menjar als canaris...

SENYORA MERCIER: Prou!

CRIADA (*coqueta*): O del Leopold.

SENYORA MERCIER (*veient al LECOCQ que creua l'escenari, al fons*): L'anarquista!

CRIADA: El nen també pot ser d'en Leopold.

(En LECOCQ, que en aquest precís moment volia trucar al timbre, canvia d'opinió i desapareix.)

SENYORA MERCIER (*per a en LECOCQ*): Oh!... (*A la CRIADA:*) Però com és possible! Si vostè només el va acompanyar a la porta.

CRIADA (*molt digna*): El vaig acompanyar tres cops, senyora. Hi ha qui queda embarassada a la primera.

SENYOR MERCIER: Això sí, estimada, és cert.

SENYORA MERCIER: Calla!

CRIADA: Senyora, me'n vaig. Haurà de buscar-se'n una altra que surti del pastís.

SENYORA MERCIER: Com! Se'n va?

CRIADA: El meu promès és molt gelós. Si s'assabentés de les coses que passen en aquesta casa... Me'n vaig, ara mateix! (*Surt.*)

SENYORA MERCIER: No pot ser. Qui ens servirà el te? (*S'esfondra al sofà.*)

SENYOR BERTRAND: No es preocupi. Tractaré de convèncer-la, perquè es quedi.

SENYORA MERCIER: Gràcies, senyor Bertrand, gràcies...

SENYOR BERTRAND: Almenys, fins que surti del pastís. (*Sortint.*) Véronique!... Senyoreta!

SENYOR MERCIER: Què hi farem!... No t'enfadis... Avui dia tothom queda embarassat... Dones i homes, amb això de la cirurgia... No et disgustis, què hi farem...

(*La SENYORA MERCIER treu la pistola de la seva bossa.*)

Què és això, Matilde estimada?... Oh, quina pistoleta tan bufona, tan femenina!

SENYORA MERCIER: Molt femenina... (*De sobte, li endossa la pistola.*) És per a tu, Lisandre.

SENYOR MERCIER: Però, Matilde, tan aviat?

SENYORA MERCIER (*enretira la pistola, severa*): Et sembla aviat?

SENYOR MERCIER: He pensat que podríem compartir una nit més, unes classes més, alguns canaris més...

SENYORA MERCIER: No et posaràs romàntic, ara?

SENYOR MERCIER: A l'hora de morir, un fa tantes coses...

SENYORA MERCIER: Lisandre, tot el dia he volgut estar sola amb tu.

SENYOR MERCIER: Però, estimada, si ja no fem l'amor.

SENYORA MERCIER: No siguis convencional. Volia que estiguéssim sols... per això: clic. (*Li dispara. És una pistola de joguina d'on surt un ocellet.*)

SENYOR MERCIER: Oh!... Moro injustament.
Moro... per les classes baixes! (*Cau assegut,
com un ocellet, però encara parla.*) Piu, piu,
piu... (*Mor.*)

SENYORA MERCIER (*despectiva*): Sempre havia
cregut que eres partidari de la Revolució
Francesa.

SENYOR BERTRAND (*entrant*): He aconseguit
convèncer-la. Es queda!

SENYORA MERCIER: El meu estimat senyor Ber-
trand, estic disposada a oblidar aquest... petit
incident de la criada.

SENYOR BERTRAND (*apassionat, va cap a ella*):
Matilde, mon amour!...

(*El cadàver del Senyor Mercier-ocellet, cau
de costat.*)

Oh, però, què és això!

SENYORA MERCIER: Això?... És el senyor Mer-
cier.

SENYOR BERTRAND: Està... mort.

SENYORA MERCIER (*neteja la pistola amb el mo-
cador*): El meu estimat amic, em guardaria
vostè un secret?

SENYOR BERTRAND: Un secret?

Cinquè quadre

“Ells”

(Escenari buit. Llum de treball. Ells, davant les còpies de les obres. La LLUÏSA assaja, amb una pistola imaginària.)

LLUÏSA: ... Volia que estiguéssim sols... per això.
(Fa el gest de disparar.) Per això. *(Dispara una altra vegada. S'adona que els altres l'observen.)* Ja ho heu vist, he matat el pobre Lisandre.

BRIJINSKI: Havies de matar-lo. Era el marit.

MARTA: Els assaigs no seran fàcils.

SÒFOCLES: Certes actituds, fins i tot alguns tics podrien ajudar a remarcar la insignificança del senyor Mercier... *(Se li acudeix alguna cosa.)* Bri, de tant en tant torçaràs el coll. *(Ho fa, imitant el tic del SENYOR MERCIER.)* És un moviment evasiu.

BRIJINSKI: Torçaré el coll? *(Tracta de fer-ho i no li surt.)* A veure si ho entenc...

BOB: Deies?

SÒFOCLES *(al BRIJINSKI)*: També necessitaràs, com a suport, unes ulleres. Subratllaran els estats anímics del teu personatge. És un insegur; necessita enganxar-se a alguna cosa, encara que sigui a unes ulleres.

BRIJINSKI: He de dependre d'un es ulleres?

SÒFOCLES *(sense contestar-li, inventant)*: Molt petites, de vista cansada, per poder-hi mirar per sobre.

BRIJINSKI: Em cauran.

BOB: Per què t'han de caure?

SÒFOCLES: Continuem. (*Gira la pàgina.*) Tercera obra.

BRIJINSKI: Perdó... He d'anar al lavabo.

MARTA: Jo tinc gana... M'he portat un entrepà.

SÒFOCLES: D'acord. Deu minuts, per anar al lavabo i per l'entrepà.

BRIJINSKI (*a la MARTA*): Vens, anem!... Bé, cadascú per la seva banda. Tu a l'entrepà i jo al...

(*Surten.*)

BOB (*sortint darrere d'ells*): No m'espereu, no?... Jo també en tinc ganes... de fer una mossegadeta. (*Surt.*)

LLUÏSA: Què significa això? Ara hem de tallar, a mitja la lectura, ara que estem calents?

SÒFOCLES: Així ens refredem.

LLUÏSA: Groller!

SÒFOCLES: I jo faré una migdiada. (*S'estira a terra.*)

LLUÏSA: Una migdiada? A la nit?

SÒFOCLES: No siguis clàssica. Qualsevol hora és bona per fer una migdiada.

LLUÏSA: Focles, aixeca't, vull parlar amb tu.

SÒFOCLES: Què passa? No t'agraden els teus papers?

LLUÏSA: No es tracta de l'obra, sinó de nosaltres.

SÒFOCLES (*s'asseu*): T'equivoques, Lluïsa. Mentre siguem al teatre, tractarem només de l'obra.

LLUÏSA: Està bé, està bé, però no estarem pas aquí tota la vida... (*Suau.*) Ni potser tota la nit... Què fas quan acabem?

SÒFOCLES: Quan acabem?

LLUÏSA: Et convido a casa meva. Vam començar prenent el te... M'hi jugaria alguna cosa que et vas inspirar en nosaltres; sempre començàvem prenent el te. Te'n recordes?

SÒFOCLES: Sí, me'n recordo.

LLUÏSA: Primer el te, i després... el que vulguis.

SÒFOCLES: Ho sento, Lluïsa. Avui no. (*Es torna a estirar.*)

LLUÏSA (*furiosa*): Ets un pretensió! Et creus molt llest... Ets, un vanitós, un... (*no troba l'adjectiu*) un... I a més a més, un egoista!

SÒFOCLES: Lluïsa, aquest melodrama ja ha passat.

MARTA (*entra, compartint amb en BRIJINSKI les restes d'un entrepà imaginari*): Saps, Bri, el meu promès és molt gelós.

BRIJINSKI: El policia?

MARTA: Quin policia? El meu xicot, el de veritat... El convidaré a l'estrena de l'obra!

BRIJINSKI: Ni parlar-ne.

MARTA: Pensar que em veurà fer de cabaretera.

BRIJINSKI: I de criada embarassada!

LLUÏSA (*al SÒFOCLES*): I a més, pedant! (*Surt.*)

MARTA: Què li passa?

SÒFOCLES: Res. És una bona actriu.

MARTA: Me'n vaig amb ella.

BRIJINSKI: I tu què fas a terra?

SÒFOCLES: Faig la migdiada.

BRIJINSKI: Dorms?

SÒFOCLES: Profundament!

BRIJINSKI: Una estranya manera de dormir...

BOB (*entrant*): Per què, estranya? En el teatre, res és estrany. Encara que el que dona més

gust és dormir com un espectador en una butaca. (*A un espectador.*) No és cert, doctor? M'alegro que hagi vingut. Ha canviat de lloc...

BRIJINSKI: Amb qui parles?

BOB (*al BRIJINSKI*): A la fi, sols! A veure, poncelleta, vine cap aquí.

BRIJINSKI: No em diguis poncelleta, marica de merda!

BOB: Com has dit?

BRIJINSKI: Perdona... No t'he volgut ofendre...
Disculpa'm...

BOB: Està bé. Sí. Sóc un marica.

BRIJINSKI: Ho ets?

BOB: Et sorprèn?

BRIJINSKI: He pensat que feies comèdia. Que estaves actuant.

BOB: Bé, quan convé, també actuo. La veritat, estic passant per una etapa ambivalent.

BRIJINSKI: Ambivalent?

BOB: I més tard t'adones que la vida se n'ha anat amb el teatre. (*Es converteix en Lluís XIV.*) "La meva Majestat"... (*a part, com a BOB*) li deia el Rei al seu comediant, (*Torna a ser Lluís XIV.*) "La meva Majestat, tenia altres problemes al cap i no estava pensant en la vostra obra el primer cop que la vaig veure." (*Com en BOB, explica.*) Lluís XIV a Molière.* (pàg. 68)

BRIJINSKI: No ho entenc.

BOB (*seriós, per a ell*): El que et pot ajudar és creure en Déu. Jo, a vegades parlo amb Ell.

BRIJINSKI: No ho entenc.

BOB (*nerviós, canta*): "Ridi pagliaccio..."

BRIJINSKI: Bob, estàs tremolant.

BOB: Mira, poncell... mira, 'tio'. ¿Creus que es pot treballar a la vegada en un nefast programa de televisió, doblar una sèrie, fer figuració en una pel·lícula als matins, animador en un show de cabaret a la matinada, de xerraire en funcions infantils a les tardes, actor a la nit, i a més no tremolar?

BRIJINSKI: Doncs sí, són moltes coses... potser massa.

BOB: Massa no. Però et deixa una miqueta tremolós, res més.

BRIJINSKI: Bob, em caus bé!

BOB (*sexí*): Això sona excitant...

(En BRIJINSKI s'escapa d'en BOB que es dirigeix cap a la MARTA, que acaba d'entrar.)

BRIJINSKI: Martona, quan temps sense veure't!

MARTA (*divertida*): M'has trobat molt a faltar?

BRIJINSKI: No saps quant!

SÒFOCLES (*aixecant-se*): Nou minuts i mig! A treballar! Agafeu les obres. On és la Lluïsa?

LLUÏSA (*entrant*): Als camerinos hi ha rates.

SÒFOCLES: N'has vist alguna?

LLUÏSA: No, però aquests camerinos estan convertits en un celler iestic segura que...

SÒFOCLES (*interrompent*): Lluïsa, no has vist rates. D'acord?

LLUÏSA: D'acord.

SÒFOCLES: Tercera peça. En honor de Rimbaud, es titula: El vaixell embriac.

BRIJINSKI (*somniador*): El vaixell embriac...

SÒFOCLES: No cal dir que no hi ha cap vaixell.

BRIJINSKI: No?

SÒFOCLES: Navega perdut en el mar. (*Pedant.*)

Encara que el poema de Rimbaud pugui considerar-se com a punt de partença del simbolisme, la meva obra, que alguna cosa té del simbolisme i del romanticisme —i fins i tot de l'impressionisme— és, potser bàsicament, surrealista.

BOB: Surrealista? De puta mare!

LLUÏSA (*girant els fulls de l'obra*): Sí, és cert!
M'ha tocat el paper d'alga.

BRIJINSKI: I a mi el de... què diu aquí? Liquen!
Què és això?

MARTA: És una planta.

BRIJINSKI: Sóc una planta?

SÒFOCLES: Pàgina quaranta-cinc. Llegim. (*Llegeix.*) El mar. Una platja. Una parella de promesos en una banqueta. Vesteixen de color blau... (*Veient els personatges.*) Els blaus de Chagall.

LLUÏSA: Per què Chagall?

SÒFOCLES: Perquè m'agraden els seus blaus. (*Llegeix.*) Dos líquens marins, Chondrus Crispus, és a dir, dues algues roges, a les quals anomenarem, per diferenciar-les, Alga i Liquen, sobre una roca que de tant en tant cobreix les onades...

BRIJINSKI: Sóc l'alga?

SÒFOCLES: Les d'aquesta espècie vénen d'aigües profundes i el mar les llença a la riba. Jo les he volgut posar arrelades en una roca.

LLUÏSA: Tu sabràs, ets l'autor.

SÒFOCLES (*llegeix*): Creua l'escena un home vestit de negre. (*Es gira en veure en BOB.*)

BOB: Sí, jo.

SÒFOCLES (*llegeix*): Porta un caçapapallones.

BOB: Papallones!

(El ciclorama es tenyeix violentament d'un color intens i els actors se'n van, menys en BOB, que es queda fent saltets jugant a caçar papallones amb un caçapapallones imaginari. Entren les ALGUES amb un "vestit de roca" que comparteixen, i pel qual treuen el cap, —ensenyant la cara—, i les mans. Arroseguen els peus en zig-zag per col·locar-se a l'àrea que els correspon, s'agenollen, enfonsen els seus caps dins de la roca i deixen a fora només les mans. Entra una banqueta on estan asseguts, immòbils, els PROMESOS. Desapareix la llum del ciclorama i s'encén la il·luminació pel quadre següent.)

Sisè quadre
“El vaixell embriac”
Obra en un acte

(El mar... Entra amb el caçapapallones, un HOME, amb un vestit negre dels anys vint i amb un barret de bolet. Creua l'escena, fora del temps, sense veure els altres personatges i sense que aquests tampoc adverteixin la seva presència. Atrapa una papallona, però la deixa anar. Arrossegant el caçapapallones, surt. Ara només quedarà llum sobre els PROMESOS. Parlaran en to neutre, distant.)

PROMESA: Avui, el mar sembla més blau.

PROMÈS: Hi ha alguna cosa estranya a l'ambient.

PROMESA: Per mar no hi ha sortida.

PROMÈS: Per terra, tampoc.

PROMESA: Els nostres pares morts, i els nostres avis, i els nostres rebesavis tenen assetjada la platja.

PROMÈS: Constantment la tenen vigilada. Sé que fins i tot utilitzen el radar.

PROMESA: I els guardacostes no ens deixen escapar pel mar.

PROMÈS: Roques, algues, eriçons, paràsits...

PROMESA: Cent anys en aquest banc.

PROMÈS: Cent anys.

PROMESA: Mirant el mar... Però el vaixell embriac ens vindrà a buscar. I marxarem d'aquí.
(Perd l'actitud neutra.)

PROMÈS: Cada tarda, quan són les sis, penso en tu!

PROMESA: Jo també! A les sis en punt quan sona

el canari del meu rellotge de polsera i et veig en el teu despatx... Et veig tan jove i fort, construint els teus dodecàedres, enganxant les pestanyes dels seus costats amb aigua-cuit.

PROMÈS: Gerardina!

PROMESA: Gerard!

PROMÈS: Fugirem pel castell de dodecàedres que jo construiré. Cap a les regions de l'aire no profanat, on el raig làser s'entrecreu amb el Maremàgnum. On en Superman passa volant, i els terratrèmols obren esquerdes en el cel, més enllà de la bomba atòmica. Allà tindrem la nostra casa, i ensenyarem als nostres fills a muntar petits dodecàedres.

PROMESA: Oh, Gerard, és un somni!...

(Entra l'HOMÉ. Llum a tot l'escenari.)

PROMÈS: Silenci, que ve!

PROMESA: Avui, ha vingut abans.

PROMÈS: Fes com si no el veiessis.

(L'HOMÉ ignora els PROMESOS. Arrossega el caçapapallones, sense tractar ja de caçar-ne cap. S'acosta i s'atura davant el mar. Mira el mar...)

PROMESA: Sempre la mirada allà, lluny.

PROMÈS: Hi ha tota una vida en aquesta mirada.

PROMESA: Ens podríem fer amics d'ell.

PROMÈS: No te'n fiis. És perillós.

PROMESA: No en sembla, de perillós.

(L'HOME, bruscament, fa mitja volta. S'allunya i surt. Amb ell, desapareix la llum general i queda únicament il·luminada la zona dels PROMESOS.)

PROMÈS (*quan l'HOME ha fet mitja volta*): Potser no és col·leccionista de papallones, potser és alguna cosa pitjor.

PROMESA: Què hi pot haver, pitjor?... Ai, Gerard, tinc por!

(L'ALGA i el LIQUEN des de la seva roca, mouen les mans.)

PROMÈS: Silenci!

PROMESA: Què ha estat això?

PROMÈS: No ho sé, el mar...

PROMESA: Els guardes.

PROMÈS (*ràpid*): El mar.

PROMESA (*ràpid*): No vull veure'ls!

PROMÈS: Vine, anem a caminar platja endins...

PROMESA: No vull veure'ls!

PROMÈS: Vine, deixa'ls-hi el mar...

(Queden immòbils en la seva banqueta —no se n'aixecaran més—. S'apaga el llum de la seva zona i se n'obre un altre sobre la roca.)

LIQUEN: ... Anar-me'n d'aquí.

ALGA: No saps el que et dius.

LIQUEN: Sí que ho sé. Vull anar-me'n d'aquí.

ALGA (*treu el cap de la roca*): Però Liquenet...

LIQUEN (*traient el cap de la roca, també*): No em diguis Liquenet! (*Divertit.*) Sóc el teu marit.

ALGA: I també el meu fill.

LIQUEN: Suposo que sí.

ALGA: Què vol dir, suposo?

LIQUEN (*divertit*): D'això, els humans en diuen incest.

ALGA: En fi, sóc la teva mare i el teu pare al mateix temps, igual que tu seràs pare i mare dels teus fills. Entre nosaltres no hi ha problema... Això deia sempre el liquen, el meu primer marit. (*Sospira.*) Em va abandonar i em vaig quedar sola, en la immensitat d'aquesta mar blava... Una història com moltes altres.

LIQUEN (*seriós*): Vull anar-me'n d'aquí.

ALGA: Macbeth mai no va entendre Shakespeare, però tenia molt del meu primer marit.

LIQUEN: Vull anar-me'n!

ALGA: Tu més aviat t'assembles a Hamlet. (*Sense transició.*) Però Liquenet, com has d'anar-te'n?

LIQUEN: Vull convertir-me en un ser humà.

ALGA: Què dius?

LIQUEN: Vull ser un home. I tu, Alga, una dona.

ALGA: Això és impossible.

LIQUEN: Per què és impossible? Vull estimar-te com s'estimen els humans.

ALGA (*complaguda*): Liquenet!...

LIQUEN: Vull la teva rialla, com a petxina de mar, quan les xemeneies de les fàbriques comencen a treure fum.

ALGA (*complaguda*): Oh!

LIQUEN: Vull la teva pell, a l'hora que les botigues acaronen la cel·lofana dels regals, i

les teves dents quan passa el carretó amb l'organet pel centre de Manhattan.

ALGA: Oh!...

LIQUEN: Vull raptar-te en un cavall en una pel·lícula de galàxies i esmorzar amb tu cada matí en una terrassa del Trocadero, quan les fàbriques comencen a engegar els mecanismes dels seus rellotges elèctrics. Vull despertar-me cada matí al teu costat, asseguts sobre el tall d'acer d'una espasa i tenint com a música només la de Catalunya Música, en el cent u, punt cinc del dial. Vull fer l'amor amb tu a la llum de la lluna daurada i ardent, sobre l'herba on copulen els escarabats, mentre a l'habitació del costat, l'Einstein està ocupat en resoldre la seva Teoria de la Relativitat. Vull en Newton i la seva poma, i la Constitució Federal de Washington, i la Guerra dels Trenta anys per posar-ho tot als teus peus. Vull ser per a tu el microbi que mati la penicil·lina, el bacil que enverini tota la Via Làctia, el policia de trànsit que interromp la pel·lícula en el cine quan ell està a punt de clavar-li un ganivet a ella que està nua a la banyera. Vull sopar aquesta nit amb tu una llesca de pa negre amb formatge cremós. I aquesta és la declaració d'amor del teu marit, el més enamorat.

ALGA: Fill meu!

LIQUEN: Mare!

(Es besen a la boca. Soroll d'un jet que passa. S'encén la zona dels PROMESOS.)

PROMESA: Sents? És el cant de les sirenes?

PROMÈS: No. És el jet de dos quarts de set.

PROMESA: Que romàntic!

(Queden immòbils.)

ALGA: Són els presoners. S'han de vigilar.

LIQUEN: Per què vigilar-los? Deixa'ls escapar.

ALGA: T'has tornat boig? Els nostres avantpassats ens els van confiar. A la nostra família no se'ns n'ha anat mai viva una parella de promesos.

LIQUEN: Per què no els deixem en llibertat?

ALGA: Hi ha un ordre en les coses. Hem de guardar aquest ordre.

LIQUEN: No hi estic d'acord. No hi estic d'acord!

(Una onada que el banya, refreda els seus ímpetus.)

Caram...!

(L'ALGAriu.)

ALGA I LIQUEN *(enfonsant-se en la roca)*: Glugluglugluglugluglú...

(S'apaga el llum de la seva zona.)

PROMÈS: Senyoreta, des que la vaig conèixer, me'n vaig adonar que gràcies a vostè podria renunciar a les cafiaspirines.

PROMESA *(afalagada)*: Senyor!...

PROMÈS: Des que la vaig conèixer vaig saber que les flors tornassolades de la vora del seu vestit envairien la meva existència i que ja no hi hauria repòs per a mi ni quan construeixo dodecàedres ni quan escolto els acords de l' 'allegro energico ed appassionato' de la Quarta Simfonia de Brahms... Vaig saber que ja no hi hauria calma ni tranquil·litat per a mi fins que un sospir de la seva boca color blau celeste em digués que la seva tràquea només es compulsiona per a mi quan s'empassa un glop de conyac francès.

PROMESA: Oh!...

PROMÈS: Per vostè, industrialitzaré els meus dodecàedres i passarem la nostra lluna de mel en els castells del Loire. Serem medievals: ja no suportó l'ultrasònic.

PROMESA: Oh, que valent!

PROMÈS: Senyoreta, jo, a vostè, l'estimo com s'estima un mocador prestat, un instant robat... Com s'estimen les madrepores en època de zel.

PROMESA (*escandalitzada*): Senyor!

PROMÈS: Perdó. Vull dir que l'estimo com s'estima una albada a Hyde Park; com la trobada de l'arbre amb la seva primera llum, com el rugit del metro que passa cridant amb el seu cant al suïcida.

PROMESA (*romàntica*): Crec que m'estima de veritat...

PROMÈS: L'estimo com qui espera les passes d'una dona al capvespre pel carrer. L'estimo com els corruptors als seus menors. Com

s'estima la droga quan l'última xeringa no arriba a temps.

PROMESA: Oh, que romàntic!...

(Queden immòbils. S'apaga el llum de la seva zona i s'encén la zona de les ALGUES, que continuen dins de la seva roca. El mar...)

LIQUEN: Alga?

ALGA: Liquen?

LIQUEN (*treu una mà*): Vine, asseu-te aquí amb mi, davant la llar de foc!

ALGA (*treu una mà*): Està encesa?

LIQUEN: Explica'm coses dels meus avis, els líquens de mar. De les meves ties, de les filles de les rebesnétes, les algues Claudea. Diuen que eren molt elegants...

ALGA: Eren, fill meu, altes i espigades... Pots tenir amb seguretat que véns de sang noble. Nosaltres, les algues roges, venim de les aigües més netes, del més profund del mar, allà, on la llum gairebé no hi arriba.

LIQUEN: Explica'm coses de quan era petit...

ALGA: Centellejaven a la platja les estrelles de metall. Reverberava el mar de plata... Totes les altres algues dormien. I jo cantava per a tu una cançó de sirena. Te la cantava amb la meua veu més tendra...

(L'ALGA i el LIQUEN treuen els seus caps de la roca i ella diu còmicament, com interpretant una 'tendra cançó'.)

Pralalalalalalalalalalalalalalalalà!... Primer te la cantava cada nit, i després, de tant que et va agradar, te la vaig gravar en un casset, i et vaig posar el magnetòfon al costat del teu bressol... Eres tan llest! Tu solet, amb les teves manetes de líquen, com unes filagarsetes, engegaves cada nit el magnetòfon a la velocitat adequada.

LIQUEN: Mare!

ALGA: Fill!

(L'ALGA i el LIQUEN es besen a la boca. Entra l'HOME; llum a tot l'escenari. Els PROMESOS resten immòbils. L'ALGA i el LIQUEN se separen.)

ALGA: Compte, és ell!

LIQUEN: Ve cap aquí.

ALGA (*ràpid*): Amaga't.

LIQUEN (*ràpid*): No vull.

ALGA (*ràpid*): Amaga't!

(L'ALGA agafa la mà del LIQUEN i l'obliga a enfonsar-se amb ella dins la roca. L'HOME ha avançat. S'atura. Se'l veu en lluita amb ell mateix. Pren una decisió: és una renúncia. Llença lluny, el caçapapallones. Fa unes passes, allunyant-se. Però, fatalment, la roca l'atreu: a poc a poc gira la cara cap a ella; lentament es dirigeix cap a ella. Observa les mans de l'ALGA i del LIQUEN, quietes, enllaçades sobre la roca. Cau una llàgrima dels seus ulls. Fa mitja volta, i precipitadament s'allunya. Surt. Sota una zona, com

a única llum en escena, l'ALGA i el LIQUEN tornen a treure els seus caps.)

LIQUEN: Plorava.

ALGA: No te'n fiïs; és perillós.

LIQUEN: No sembla perillós.

ALGA: Amb la seva mà en tindria prou per arrancar-nos d'aquesta roca...

LIQUEN (*irònic*): Va ser així com et va seduir?

ALGA: No t'entenc...

LIQUEN: Va passar la mà per acariciar-te? (*Sense deixar-la contestar.*) O, el vas acariciar tu? Dignes, mare estimada, ¿vas ser tu que el vas acariciar, que el vas seduir?

ALGA: Fill, per favor...

LIQUEN: Sí, mare estimadíssima, tu el vas seduir... Vas creure que jo dormia, però us vaig veure. Se't va acostar, a poc a poc... Semblava fascinat... Se't va acostar, en aquesta mateixa roca, aquí, en el nostre llit...

ALGA: Així que no dormies...

LIQUEN: Es va agenollar i va acostar la cara, atret per tu. I tu t'hi vas adherir i el vas besar... Enganxada a ell el vas besar; li vas cobrir tota la cara. Vas quedar sobre ell, escampada pel seu rostre, oberta... Aquella nit, el mar estava tranquil, i de tant en tant la llum del far, xas!, us il·luminava sobre la roca. Ens il·luminava... Tu, adherida al seu rostre, i ell, respirant tot el teu cos.

ALGA: En fi...

LIQUEN (*fa estona que no parla per a l'ALGA*): No va voler fer-te mal. Va esperar que una onada us cobrés i va desprendre's de tu

suaument, a poc a poc, de la mateixa manera que se t'havia acostat... Una onada més, i va apartar amb compte les teves branques de la seva cara, fins que vau quedar separats...

ALGA: Ja ha passat, oblida-ho.

LIQUEN: Ell no ho ha oblidat.

ALGA: Bajanades! Els humans sempre obliden.

LIQUEN: Ell plorava.

ALGA: Ja li passarà. Als humans, sempre els hi passa.

LIQUEN: No sempre.

ALGA: Tu què saps! Ell és un científic. No està només interessat en mi, sinó en totes les algues. I també en les papallones.

LIQUEN: No és un científic. És un poeta.

ALGA: Tant se val, no ens aturarem en detalls.

LIQUEN: L'hauries pogut ofegar.

ALGA: Potser. Si l'abraçada hagués durat massa.

LIQUEN: Quan se t'acostava, Alga, com et mirava! Una mirada èbria, alienada, però també una mirada suplicant...

ALGA: Oblida-ho.

LIQUEN: Només per això voldria ser humà. Per acostar-me una nit a una roca i mirar una alga com ell et va mirar.

ALGA: En fi, ja ni sé com em va mirar.

LIQUEN: Silenci, escolta!...

(Un silenci; no se sent el mar.)

Ho has sentit, Alga?... És el mar... Així és com el senten els humans. Així ho respiren els humans...

ALGA: Liquenet, em fas por...

(S'ha encès la zona dels PROMESOS. To neutre pels quatre personatges d'escena.)

LIQUEN: Alga, anem-nos-en d'aquí.

PROMESA: Anem-nos-en d'aquí.

PROMÈS: No podem.

ALGA: No podem.

PROMESA: No arribarà el vaixell embriac.

LIQUEN: El vaixell embriac de la llibertat.

(Canvi de to; perden les actituds neutres.)

ALGA: Liquen, què dius?

PROMÈS (*divertit*): Fugir per l'ala d'una palmera.

Fugir per la ploma estilogràfica fins convertir-te en ploma de gallina!

PROMESA: Gerard, què dius?

PROMÈS (*divertit*): Fugir per la tecla de la màquina d'escriure fins tornar-te suc blau de lletra morta. Fugir pel món dels negocis. Saltar sobre la borsa de Wall Street, riure't del mercat de canvis i integrar-te al món dels coleòpters i dels capgrossos. Elevar al cub el perfum de les roses i tenir una nit d'orgia amb els bedolls.

PROMESA: Gerard, m'espantes.

LIQUEN (*divertit*): Fer equilibris a la corda fluixa d'una equació de tercer grau.

ALGA: Liquen, m'espantes.

LIQUEN: Fugir per la e fins tornar-te ela. Fugir per la Company and Company, per l'LTD, per la Sons and Sons, per l'Smithsons and Brothers. Fugir pels dòlars que serveixen

per encendre cigars fins a les sabatilles de les belleses, plenes a vessar de whisky. Fugir pels signes de multiplicar fins perdre's a les calculadores, pels guions i les dièresis perseguint les fletxes desconegudes i enfonsar-te en els tabús; desaparèixer entre els zeros, menys zero, menys zero, menys zero fins l'infinit de les quantitats exactes; fugir de l'espai lineal fins al circular, de l'inamovible fins el terrestre.

ALGA: Liquenet!

LIQUEN: No em diguis més liquenet, vella puta.

(Entra l'HOME. Llum a tot l'escenari.)

ALGA: Compte, és aquí una altra vegada!

PROMESA: Ve cap aquí.

ALGA: Ve cap aquí.

PROMÈS: La mirada és diferent...

(L'HOME ha avançat, decidit. S'ha aturat a mig escenari.)

ALGA (*al LIQUEN*): Amaga't.

LIQUEN (*ràpid*): No vull.

ALGA (*ràpid*): Amaga't!

LIQUEN (*ràpid*): No!

(Com abans, ella l'obliga a amagar-se i s'enfonsen a la roca, però queden a fora les mans enllaçades. L'HOME treu una pistola, allarga el braç i dispara en la direcció oposada a la roca. Les mans de l'ALGA i del LIQUEN s'estremeixen amb el tret i cauen fe-

rides. L'ALGA mor. El LIQUEN tot just abans de morir li agafa la mà.)

LIQUEN: Explica'm coses de quan era petit... *(La deixa anar i mor, també.)*

PROMESA: Ha disparat a l'aigua. S'ha tornat boig.

(L'HOME guarda la pistola, fa mitja volta i es dirigeix al públic.)

HOME: "La bellesa serà convulsiva. O no serà."
(Despreocupat, es dirigeix als PROMESOS, com

Setè quadre

“Ells”

(Llum al ciclorama, surt la banqueta amb els PROMESOS immobilitzats mentre les ALGUES es posen de peu, es treuen el vestit de roca i queden com la LLUÏSA i en BRIJINSKI, amb una roba interior ridícula.)

BRIJINSKI: Quina calor!

LLUÏSA: Ja no puc més amb els meus genolls.

(S'adonen que són davant el públic. S'avergonyeixen i surten. Entren tots com Ells, amb les seves obres. Llum de treball.)

SÒFOCLES: I així acaba l'obra. Aquesta és curta.

BRIJINSKI: Però hi ha un assassinat doble.

MARTA (*sospira*): Eren esposos!

LLUÏSA (*a SÒFOCLES*): Que estàvem casats per l'església?

BRIJINSKI: Aquest pobre senyor, l'amant de l'alga...

BOB (*desentenent-se'n*): A mi tant me fa: homes, dones, enciams... No tinc predileccions.

SÒFOCLES: Bob, què estàs fent?

BOB (*fa mitja*): Assajo en Lecocq. De les algues ja m'he après 'totes' les meves intervencions.

MARTA: A mi, el que més m'ha agradat ha estat aquella frase de l'home.

BOB: “La bellesa serà convulsiva. O no serà.”

MARTA: Una bona frase! És el millor de la teva obra, Focles.

SÒFOCLES: Moltes gràcies. Però no és meva la frase.

MARTA: No?

SÒFOCLES: No. En el text va entre cometes. És d'André Bretón.

MARTA: Ja he ficat la pota.

SÒFOCLES (*gira la pàgina*): Quart quadre, última peça. Paròdia de comèdia musical.

BOB: Aquí sí que reparam.

SÒFOCLES: Tu creus?

BOB: Bé, la veritat és que, qui sap.

BRIJINSKI (*alarmat*): Musical? Necessitarem un escenari giratori.

SÒFOCLES (*molt digne*): Per qui em prens?

BOB: Quan s'és actor no es necessiten escenaris giratoris. Tu els fas girar!

BRIJINSKI: I l'orquestra?

SÒFOCLES: Ens apanyarem amb gravacions.

LLUÏSA (*irònica*): Sí que n'ets, d'artista.

SÒFOCLES: No. Però és més barat. (*Transició.*)
La peça es diu (*amb pronunciació 'yanki'*)
"Archie and Bonnie."

BRIJINSKI (*feliç de comprendre-ho*): Anglès!

SÒFOCLES: Ianqui. No es tracta només d'una comèdia musical sinó d'un 'miusical'. "Archie and Bonnie." Tot molt optimista, us n'adoneu? 'American way of life' "El meu personatge inoblidable". Tot molt constructiu. Tots, molt sants d'esperit, 'okey'?

TOTS: 'Okey'!

BOB: 'Sugar'...

SÒFOCLES: Ja aprofundirem més en això. De moment, en tenim prou de saber que es tracta

d'un musical melodramàtic, d'un realisme imbècil, amb música ad hoc.

(Música per a l'obertura, i des de la sala entra un canó de llum. Ballant, van sortint els actors. Quan el canó de llum queda sol,

Vuitè quadre
“Archie and Bonnie”
(Paròdia en un acte)* (pàg. 111)

(El canó de llum que balla en escena queda fix. Entra el NARRADOR, posa dintre seu la cara somrient i optimista.)

NARRADOR (*eufòric*): Respectable públic: ens trobem en els Estats Units d'Amèrica del Nord. Iu, es, ei! Chicago!

(Apareix un rètol que diu 'Chicago')

Ciutat de porcs, de gàngsters i de dòlars. L'acció, a casa la senyora Marshall, senyora que pateix d'una neurosi compulsiva i s'ho compensa fent obres de caritat.

(Canvi de llums i surt el NARRADOR, a la vegada que entren la SENYORA MARSHALL i en MORRIS.)

SENYORA MARSHALL: Per favor, el meu estimat Morris, compregui la meva situació. Les obres de caritat ho són tot per a mi. Si no fos pels meus pobres, mai no hauria enviat quan era petita la meva filla Bonnie a un internat perquè no tenia temps d'ocupar-me d'ella.

MORRIS: Senyora Marshall, vostè és molt generosa.

SENYORA MARSHALL: I vostè, el meu estimat Morris, vostè és tan... ben plantat, tan jove, tan milionari...

MORRIS: Milionari, sí. Però no jove. El meu pare va morir en plena activitat (*a part, al públic*) —un infart, aquest Chicago implacable— i em va deixar com a únic hereu de les seves fàbriques de conserves. Des d'aleshores, senyora, ja no sóc jove, sóc adult.

SENYORA MARSHALL: De totes maneres, el meu estimat Morris, es veu vostè tan jove, tan ben plantat, tantes conserves, tan milionari... En canvi jo, viuda i sola, amb la meva desemparrada filla Bonnie. I amb el meu asil de pobres per mantenir. Si no fos pels meus pobres, no l'hi hauria venut mai la meva filla!

MORRIS: Per favor, no parli de 'vendre'... El nostre tracte va ser que el dia del meu casament amb la seva filla Bonnie quedarien cancel·lats molts dels deutes que vostè té amb mi. Quantitats que mai aconseguiria pagar... Pel que fa a la Bonnie no vull més evasives.

SENYORA MARSHALL: Evasives?

MORRIS: Senyora Marshall, permeti'm fer-li notar que entre les meves qualitats hi ha la de ser, abans que res, un bon nord-americà. I un bon nord-americà ha de tenir, primer que tot, sentit pràctic, des de petit, des que va a la guarderia. Per això aclareixo aquesta situació: He pagat els seus deutes, he rescatat la casa que li havien de prendre i he finançat un nou local per al seu asil. Ara em vull casar amb la Bonnie.

SENYORA MARSHALL: Per descomptat... El que passa és que la Bonnie no estava assabentada de tots aquests diners que li dec. Però ja ho

sap: ahir li ho vaig dir. De manera que ja està bojament enamorada i disposada a casar-se.

MORRIS: Així ho espero.

SENYORA MARSHALL: Respecte als meus pobres, potser podríem fer ampliacions... Obrir altres asils, no només per a joves, sinó també per a vells, malalts —aquests no se'n poden anar—, mares abandonades, potser ferits de guerra... Quan hi hagi una altra guerra, que no tardarà.

MORRIS: Senyora Marshall, on és la Bonnie?

SENYORA MARSHALL: Vindrà de seguida, el meu estimat Morris. Mentrestant permeti'm presentar-li els meus pobres... dos nois de l'asil; són a l'habitació del costat. Li tenim una sorpresa preparada. (*Cridant-los.*) Per aquí, nois, passeu!

(Somrients, optimistes, amb les seves batetes d'hospici entren l'ARCHIE i en LENNY.)

Morris, li presento l'Archie i en Lenny. Nois, el senyor Morris Williams Jackson, és el vostre benefactor.

MORRIS (*afalagat*): Bé... alguna cosa hi ha d'això.

SENYORA MARSHALL: Hem preparat un número musical en honor seu, Morris. És la cançó de l'asil, vull dir, de la casa-llar. Llestos, nois?

ARCHIE: Llestos, senyora Marshall.

LENNY: A la seva disposició.

CANÇÓ: *Els pobres del futur* (ARCHIE i LENNY.)

ARCHIE i

LENNY: Som...

els pobres...

Som els pobres feliços...

ARCHIE: Qui no menja no tasta els anis-
sos.

ARCHIE i

LENNY: Som els pobres feliços...

Perfectament higiènics,

i asèptics,

amb píndola, educats, manipulats,

polititzats...

Oh, iea! Iea!

ARCHIE: Sempre dejuns...

LENNY: Però mai dels mais importuns...

ARCHIE: Sempre sortosos...

LENNY: Però mai morbosos...

ARCHIE i

LENNY: Som els pobres feliços...

Finalment

ja salvats,

rescatats,

relluents,

sempre obedients, i molt contro-

lats

Oh, iea! Iea!

...

ARCHIE: Mai no he passat el mur, no sóc
co- munista.

LENNY: Mai no he passat el mur, sóc ca-
pitalista.

ARCHIE i

LENNY: Els ossos a l'aire, igual que a
Cambotja

ARCHIE: De dia i de nit a pa i cara-
muixa...

ARCHIE i

LENNY: Oh, iea! Iea!

...

ARCHIE i

LENNY: Som... els pobres.
Som... els pobres.
Som els pobres del futur!
Oh, iea! Iea!

(Surten i tornen a entrar. Ho reprenen a ritme més ràpid.)

Som... els pobres.
Som... els pobres.

(Lent.)

Som...
Els pobres del futu... ur!
Oh, iea! Iea... Iea!

(Acaba la cançó. La SENYORA MARSHALL i en MORRIS aplaudeixen.)

SENYORA MARSHALL: Molt bé, molt bé! Ja us en podeu anar.

ARCHIE: Bon dia.

LENNY: Bon dia.

(Educadament, se'n van.)

SENYORA MARSHALL: Encantadors, no és cert?

MORRIS: Senyora Marshall, em fa el favor de cridar la seva filla.

BONNIE (*entrant*): Sóc aquí.

MORRIS: Ah, Bonnie estimada!

BONNIE: Morris, vinc a dir-te... (*Cantant en to agut.*) No em casaré amb tuuu!

MORRIS (*cantant*): Bo... nnie!

BONNIE (*cantant en to greu*): Estimo un al... tre!

SENYORA MARSHALL (*cantant*): Un altre? (*Parlant.*) Aleshores, vols veure la teva mare a la presó. Ah! Oh! (*Es desmaia.*)

BONNIE (*impacient*): No, mamà, no et vull veure a la presó. Mamà, què tens?

SENYORA MARSHALL (*recuperant-se*): Doncs si no em vols veure a la presó t'has de casar amb en Morris, ja t'ho vaig explicar.

BONNIE: No puc. Tinc un amant.

SENYORA MARSHALL: Un amant? Ah! Oh! (*A punt de desmaiar-se, es recupera immediatament.*) Ets massa jove. No saps què és un amant. Et cases amb en Morris. No és cert, Morris?

MORRIS: Doncs... sí, crec que té raó, senyora Marshall. Suposo que de totes maneres, podríem casar-nos. Sóc un bon nord-americà. Sóc pràctic. No exigeixo la virginitat.

SENYORA MARSHALL: Ah, doncs aleshores, tot arreglat!

BONNIE: Moltes gràcies, Morris. Però no em caso amb tu.

MORRIS: Pensa-t'ho Bonnie, et donaré temps. (*Va cap a la sortida.*)

SENYORA MARSHALL: Se'n va!

MORRIS: Per avui, permeti'm que em retiri.
(*Surt.*)

SENYORA MARSHALL: Així em pagues tot el que he fet per tu des de petita; aquest internat que m'ha costat tan car. El que vols és que vagi a parar a la presó!

BONNIE: No, mamà.

SENYORA MARSHALL: Espera, Morris, l'acompanyo!...

(*Surt darrere d'ell. Per l'altre extrem, l'ARCHIE entra, cautelosament. Trobada dels enamorats: si hi hagués música seria de violí.*)

BONNIE: Archie!

ARCHIE: Bonnie!

BONNIE: Què fas aquí?

ARCHIE: La teva mare volia escoltar la cançó de l'asil i jo em vaig oferir voluntari per poder-te veure... Ho he sentit tot.

BONNIE: No em casaré amb en Morris. T'estimo, Archie.

ARCHIE: Si m'estimes, sóc més milionari que ell! Més fort que ell! (*Mostra els seus bíceps escanyolits.*) A l'asil ens ensenyen a ser optimistes.

BONNIE: Siguem optimistes, Archie!

ARCHIE: Siguem optimistes, Bonnie!

(*Adopten un posat 'optimista' que sempre serà el mateix.*)

BONNIE: Ens casarem. Seré... una pobra del futur!

ARCHIE: Bonnie, t'he de dir una cosa... Em temo que no estic massa bé de salut.

BONNIE: Què et passa?

ARCHIE: Un bony en aquest dit... El veus? Una boleta... M'hauran d'operar.

BONNIE: Oh, Archie!

ARCHIE: Demà. Els metges diuen que potser m'hauran de tallar el dit.

BONNIE: Oh, Archie!... En fi, què és un dit.

ARCHIE: Potser... Potser la mà.

BONNIE: La mà?... En fi, què és una mà. Ens casarem encara que et falti una mà.

ARCHIE (*feliç*): De veritat, Bonnie?

BONNIE: De veritat, Archie!

ARCHIE: 'That's my girl'!...

(*Se'n van, feliços, mentre per l'altre extrem entra el NARRADOR. Sempre eufòric, anuncia.*)

NARRADOR: Dos mesos després, a casa d'en Morris. (*Espera. No passa res. Ordena.*) Casa d'en Morris!

(*Canvi de llums, i baixa a l'escenari un signe del dòlar [\$]. Satisfet, el NARRADOR se'n va, a la vegada per l'altre extrem entra en MORRIS, seguit de la SENYORA MARSHALL i de la BONNIE.*)

MORRIS: No insisteixi, senyora, per favor. No li puc perdonar els seus deutes. Els meus advocats l'han demandada.

SENYORA MARSHALL: A la presó! Ah! Oh! (*A punt de desmaiar-se.*)

MORRIS (*impacient*): Senyora Marshall!

SENYORA MARSHALL: Déu meu, quina casa, quin palau!... Has vist quin palau, Bonnie? Bonnie, on ets? (*La té al davant.*) Has vist quin palau?

BONNIE: Sí, mamà, l'he vist.

SENYORA MARSHALL: Podria ser teu, filla meva. Podria ser nostre. Ai, tan bé que quedarien aquí els meus mutilats de guerra!

BONNIE: Per favor, mamà.

SENYORA MARSHALL: Morris, he de dir-li que aquest pobre esgarrat de l'Archie continua en el...

BONNIE (*interromp*): No li diguis esgarrat.

SENYORA MARSHALL: Continua a l'hospital. No és apte, està de baixa.

BONNIE: No és cert!

MORRIS: Senyora Marshall, el termini per al pagament s'acaba i no hi haurà casament. De manera que els meus advocats tenen ordres de procedir.

SENYORA MARSHALL: Procedir? Procedir a què?... Ai, filla meva, filla meva, ajuda'm!

BONNIE: Per favor, Morris... Pietat!

CANÇÓ: *És el dòlar!* (BONNIE, SENYORA MARSHALL i MORRIS.)

BONNIE:

Pietat!

SRA. MARSHALL:

Pietat!

BONNIE:

Pietaaaaaat!

A L'UNÍSON

Pietat!

MORRIS:

Jo sóc un bon nord-ame-

ricà...

BONNIE:	lògic, pràctic i sa.
SRA. MARSHALL:	Pietat!
BONNIE:	Pietat!
A L'UNÍSON	Pietaaaaaat!
MORRIS:	Pietat!
més.	El dòlar, el dòlar val
dona...	I que et contradigui per-
marona.	Però a la presó va la teva
BONNIE:	No!
MORRIS:	Sí!
SRA. MARSHALL:	Oh!
MORRIS:	Per saldar per algun
temps els	seus deu-
tes...	Sí!
BONNIE i	Blanc... saxó... protes-
SRA. MARSHALL:	tant...
MORRIS:	Sóc racista... clintonista...
i	arribista...
BONNIE i	Lògic... pràctic... i sa...
SRA. MARSHALL:	Com tot bon nord-ameri-
MORRIS:	cà...
BONNIE:	Pietat!
SRA. MARSHALL:	Pietat!
BONNIE:	Pietaaaaaat!
A L'UNÍSON	Pietat!
MORRIS:	El dòlar, el dòlar val
més.	
BONNIE:	Pensa-t'ho bé.

SRA. MARSHALL: Morris, per favor...
MORRIS: No res, no res, res val
més que el dòlar...

(D'ara endavant, s'anirà encenent —llegeixis masturbant— amb la idea del dòlar al temps que la BONNIE i la SENYORA MARSHALL inicien un ball sexual que interrompran per ajuntar les mans i resar; tornar a ballar; resar, etc.)

MORRIS: Puja i baixa... baixa i
puja...

Puja i baixa... baixa i

puja...

BONNIE i SRA.

MARSHALL (*resen*): Blanc... saxó...

MORRIS: Puja i baixa... és el...

BONNIE i SRA.

MARSHALL (*resen*): Protestant... (*Ball sexual.*)

MORRIS: Puja i baixa... baixa i
puja...

Puja i baixa... baixa i

puja...

BONNIE i SRA.

MARSHALL (*resen*): Lògic... Pràctic...

MORRIS: Puja i baixa... és el...

BONNIE i SRA.

MARSHALL (*resen*): I sa... (*Ball sexual.*)

MORRIS: Puja i baixa... baixa i
puja...

Puja i baixa... baixa i

puja...

BONNIE i SRA.

MARSHALL (*resen*): Racista... clintonista...
MORRIS: Puja i baixa... és el...
BONNIE i SRA.
MARSHALL (*resen*): I arribista... (*Ball sexual.*)
MORRIS: Puja i baixa... baixa i puja...
Puja i baixa... baixa i puja...
Puja i baixa... és el dòlar!!...
SRA. MARSHALL: Per favor!

(*La SENYORA MARSHALL es desmaia i acaba l'acció.*)

BONNIE (*melodramàtica*): Morris, fes-ho per mi!

MORRIS: Està bé, concediré un nou termini.

(*La SENYORA MARSHALL es recupera.*)

Però amb una condició, Bonnie, el vint-i-sis d'agost és el meu aniversari.

SENYORA MARSHALL: Oh, vostè és Verge!

MORRIS: Així sembla, senyora. Bonnie, el vint-i-sis d'agost el deute queda cancel·lat. Però també és la data del nostre casament.

BONNIE: El vint-i-sis d'agost...

SENYORA MARSHALL: Ui, falta molt!

MORRIS (*a la BONNIE*): Et dono temps. Vull que et convencis del meu amor.

BONNIE: Però jo estimo l'Archie.

SENYORA MARSHALL: No tornis a mencionar aquest esguerrat! (*Emportant-se-la.*) Anem, abans que en Morris se'n penedeixi.

BONNIE: Estimo l'Arch...

SENYORA MARSHALL: Calla! Et prohibeixo que parlis.

BONNIE: Estimo l'Archie!

SENYORA MARSHALL: Pobreta, no sap dir una altra cosa. No es preocupi Morris, jo la convenceré.

MORRIS: Els anticipo que no hi haurà un altre termini. Els meus advocats tindran les instruccions terminants.

SENYORA MARSHALL: Terminants, sí. (*A la BONNIE que no intentava parlar.*) Calla!

BONNIE: Shit! (*Se'n va.*)

MORRIS: Romàntic adéu.

SENYORA MARSHALL: Disculpi-la, Morris, disculpi-la...

(Se'n va darrere la BONNIE, seguida d'en MORRIS. Entra el NARRADOR per anunciar, amb el seu habitual entusiasme.)

NARRADOR: El dia següent, a l'hospital!

(Canvi de llums. Desapareix el signe del [\$] i baixa a escena una creu roja, com la de l'emblema de la institució d'aquest nom. El NARRADOR surt i l'ARCHIE entra, en pijama. Li falta un braç.)

BONNIE (*entrant*): Archie, el teu braç!...

ARCHIE: Sí, Bonnie. Me'l van haver de tallar.

BONNIE: En fi, què és un braç!... Siguem optimistes, Archie!

ARCHIE: Siguem optimistes, Bonnie!

(Ell posat optimista, i ella surt, a la vegada, per l'altre extrem entra el NARRADOR, entusiasta.)

NARRADOR: Els esdeveniments es precipiten!

(Espera. L'ARCHIE es mutila una cama i el NARRADOR surt, satisfet.)

BONNIE (*entrant*): Oh, Archie, la teva cama!

ARCHIE: Sí, Bonnie... No s'ha pogut evitar.

BONNIE: En fi... què és una cama! Siguem optimistes, Archie!

ARCHIE: Siguem optimistes, Bonnie!

(Aconsegueix adoptar el posat optimista sense caure. De seguida ella surt, mentre per l'altre extrem entra el NARRADOR, feliç, amb una cadira de rodes.)

NARRADOR: Es precipiten...

(Espera que l'ARCHIE s'assegui, amb el seu únic braç, i ara sense les dues cames. Feliç, el NARRADOR se'n va.)

BONNIE (*entrant*): Archie!... La teva altra cama...

ARCHIE: Sí, Bonnie...

BONNIE: En fi... encara et queda un braç...

ARCHIE: Bonnie, no podem permetre que la senyora Marshall vagi a la presó. T'hauràs de casar amb en Morris per salvar la teva mare.

BONNIE: Em casaré amb ell. Però mai seré seva. Primer morta!

ARCHIE: No parlem de morir.

BONNIE: Tens raó. Siguem optimistes, Archie!

ARCHIE: Siguem optimistes, Bonnie!

(Ella adopta el posat d'optimisme i ell també, malgrat s'inclina cap a un cantó. BONNIE se'n va, a la vegada que per l'altre extrem entra el NARRADOR i s'endú l'ARCHIE amb la seva cadira.)

NARRADOR (*feliç*): I tant que es precipiten —els esdeveniments—...

(D'una empenta treu la cadira amb l'ARCHIE fora d'escena. Terrabastall.)

... que arriba el vint-i-sis d'agost.

(Campanes nupcials. Pausa del NARRADOR, entendrit. De seguida, anuncia, brillant.)

La casa de la senyora Marshall!

(Canvi de llums, desapareix la creu. Surt el NARRADOR i entra la SENYORA MARSHALL, empolainada per al casament.)

SENYORA MARSHALL: Per mi, ja estic llesta. Podem casar-nos quan vulguin. (*Espera algú.*

Torna a començar.) Per mi, ja estic llesta, podem casar-nos quan vulguin.

(Entra la BONNIE, vestida de núvia.)

Bonnie, estàs preciosa!

BONNIE *(lluny de la realitat)*: Mamà, quin dia és avui?

SENYORA MARSHALL *(solemne)*: Filla meva, avui és vint-i-sis d'agost. El dia del teu casament. El dia més feliç de la teva vida!

BONNIE: El més feliç... *(Se'n va.)*

SENYORA MARSHALL: Aquesta joventut!...

(Per l'altre extrem entra en MORRIS, també vestit per al casament.)

Oh, Morris, que ben plantat, que jove, que milionari!...

MORRIS: Gràcies, senyora, gràcies... He vingut abans perquè necessito parlar amb vostè.

SENYORA MARSHALL: No es preocupi, no li fallarem. Bonnie ja està vestida de núvia. Ens casarem amb vostè d'aquí una hora.

MORRIS: Vull demanar-li que parli amb la Bonnie perquè ella... no em rebutgi.

SENYORA MARSHALL: Oh, però si no el rebutja! Ja anem cap a l'església.

MORRIS: Vull dir, que ella no em rebutgi... aquesta nit.

SENYORA MARSHALL: Ah, bé! Aquest és el seu problema. Això ja no entrava en el tracte, eh, no va entrar en el tracte.

MORRIS: Senyora Marshall, efectivament, tinc un problema. És una cosa psíquica... sembla que em ve de la infància. És una mescla del complex d'Edip amb inhibicions retroac... En fi, seria llarg d'explicar. Resumint: quan em sento rebutjat per una dona, em torno... impotent.

SENYORA MARSHALL: Impote...! Qui s'ho podia imaginar! Tan jove, tan milionari!

MORRIS: Només quan hi ha rebuig!

SENYORA MARSHALL: Ah, vaja.

MORRIS: Senyora Marshall, vostè està a punt de convertir-se en la meva mare. Faci-li veure a la Bonnie que l'estimo. Si ella em rebutja aquesta nit, no podré.

SENYORA MARSHALL: Fill meu, sí que podràs!

MORRIS: No podré, mamà, no podré!...

(Plora i la SENYORA MARSHALL el consola.)

NARRADOR *(entra, dinàmic)*: Mentrestant, a l'hospital...

(Baixa tota la llum, excepte una petita zona, l'àrea hospital, que queda il·luminada. El NARRADOR se'n va i immediatament torna a entrar empenyent l'ARCHIE en la seva cadira. El col·loca a la zona hospital.)

L'Archie sembla haver renunciat a l'optimisme de tot bon nord-americà. *(Despectiu.)* Ara es comporta com un llatí qualsevol: està gelós. *(Se'n va.)*

CANÇÓ: *Podrà?* (MORRIS, ARCHIE i SENYORA MARSHALL.)

MORRIS: No podré fer-la meva...
... contra la seva voluntat.

ARCHIE: No podrà fer-la seva...
... contra la seva voluntat.

SRA. MARSHALL: Sí, podràs.

ARCHIE: Sí, podrà.

MORRIS: Podré?

SRA. MARSHALL: Podràs!

ARCHIE: Podrà...

MORRIS: No!

ARCHIE: Ell l'estima potser massa.

MORRIS: Jo l'estimo... potser massa.

ARCHIE: Ell l'estima potser massa.

MORRIS: Jo l'estimo... potser massa.

ARCHIE: Ell l'estima potser massa.

MORRIS: Jo l'estimo... potser massa.

SRA. MARSHALL: No s'estima potser massa

a uuuuuna dona!

...

MORRIS: Jo sempre he estat...
... molt mascle.

ARCHIE:	Ell sempre ha estat molt mascle.
SRA. MARSHALL:	És un mascle... molt mascle.
MORRIS:	Jo sóc un mascle molt mascle.
	Però...
ARCHIE:	Però...
SRA. MARSHALL:	Però...
MORRIS:	Però no penso pas violar-la.
SRA. MARSHALL:	Violar!
ARCHIE:	Violar?
MORRIS:	Violar!
	...
SRA. MARSHALL:	En una nit de bodes, una mica de violació no malament...
va tan	
ARCHIE:	En una nit de bodes...
ARCHIE	
i SRA MARSHALL:	Una mica de violació no malament...
va tan	
	...
MORRIS:	No podré fer-la meva... ... contra la seva voluntat.
ARCHIE:	No podrà fer-la seva... ... contra la seva voluntat.
SRA. MARSHALL:	Sí, podràs.
ARCHIE:	Sí, podrà.
MORRIS:	Podré?
SRA. MARSHALL:	Podràs!
ARCHIE:	Podrà...

TOTS: ...
En una nit de bodes,
una mica de violació no
va tan malament...
MORRIS: No podré!

(Acaba la cançó.)

MORRIS (*plora*): No podré, mamà, no podré.
SENYORA MARSHALL: Sí que podràs, fill meu, sí
que podràs.

(Surten.)

ARCHIE (*angoixat*): Podrà?

*(També surt, fent rodar la cadira amb el seu
únic braç al temps que entra el NARRADOR,
feliç.)*

NARRADOR: A casa d'en Morris!

*(Canvi de llums, desapareix la creu. Entra el
signe del [\$].)*

Després de la cerimònia.

*(Surt, mentre entren MORRIS i BONNIE amb els
seus vestits de boda.)*

(Traient el cap): Per fi, sols! (*Surt.*)

MORRIS: Bonnie... Per fi, la meva dona!

BONNIE (*melodramàtica*): Morris: mai seré
teva!

MORRIS: Però Bonnie, jo t'estimo... No ho comprens? He fet tot això perquè t'estimo.

BONNIE: Però jo no.

MORRIS: Ets cruel.

BONNIE: Estimo l'Archie.

MORRIS: No pot ser... Ell no té diners... No té braços, no té cames, no té res.

BONNIE: L'estimo. I a tu no. No t'estimaré mai!
(*Surt.*)

MORRIS: Bonnie, espera!... No m'estimarà mai... He fet malament obligant-la a casar-se amb mi. Ha estat un xantatge, un procediment roí... Ho he fet malament, m'ho diu la meva consciència.

CONSCIÈNCIA (*entrant, vestida també per a la boda*): Has fet malament.

CANÇÓ: *L'ha cridat la consciència* (MORRIS i CONSCIÈNCIA.)

MORRIS: M'ha cridat ma consciència...

CONSCIÈNCIA: L'ha cridat la consciència... Jo!

MORRIS: I m'ho ha fet comprendre...

CONSCIÈNCIA: I li ho he fet comprendre...

MORRIS: Que així no pot pas ésser...

CONSCIÈNCIA: No pot... pas és... ser

MORRIS: Mai no li hauria d'haver exigut.

CONSCIÈNCIA: Mai no l'hauries d'haver obligat.

MORRIS: Ja no em pot estimar...

Sóc un neci,
inhumà,

CONSCIÈNCIA

(*veu de guacamai*): Monstruós!
Desprietat, irracional...

CONSCIÈNCIA: Beneitó, animal...

...

MORRIS: M'ha cridat ma consciència...

CONSCIÈNCIA: L'ha cridat la consciència... Jo!

MORRIS: I m'ho ha fet comprendre...

CONSCIÈNCIA: I li ho he fet comprendre...

MORRIS: Que ja tot m'ha fet fallida...

CONSCIÈNCIA: I el que et fallarà.

MORRIS: Mai no li hauria d'haver exigít.

CONSCIÈNCIA: Mai no l'hauries d'haver obligat.

MORRIS: Ja no em pot estimar...

...

MORRIS: Em sap greu... Me'n penedeixo...

CONSCIÈNCIA

(*guacamai*): Això no és gens pràctic!
Això és anàrquic!

MORRIS: Em sap greu... Me'n penedeixo...

CONSCIÈNCIA

(*guacamai*): És com paradoxal!
Això no és lògic!

MORRIS: Jo ja no sóc lògic...
Jo ja no sóc sa...

CONSCIÈNCIA

(*guacamai*): Això no és sa! És inhumà!

MORRIS: Ja no sóc...

CONSCIÈNCIA: Ja no ho ets...

A L'UNÍSON: Un bon nord-americà...

(*Acaba la cançó.*)

MORRIS: És el final! (*Surt.*)

CONSCIÈNCIA (*homosexual*): És el final!
(*Surt.*)

SENYORA MARSHALL (*entra empenyent l'ARCHIE, amb pijama i a la seva cadira de rodes, ja li han tallat l'altre braç*): Quina bogeria, noi, quina bogeria!... No comprenc com en Lenny t'ha pogut portar aquí.

ARCHIE: Empenyent la cadireta, senyora Marshall.

SENYORA MARSHALL: No pots veure la Bonnie. És la seva nit de noces!

BONNIE (*entrant, vestida de núvia*): Archie!

ARCHIE: Bonnie!

BONNIE: Oh, Archie!... El teu altre braç...

ARCHIE: Sí, Bonnie. Només ha quedat... el monyó.

BONNIE: T'estimo, Archie! Em vull casar amb tu!

SENYORA MARSHALL: Però nena, si ja estàs casada. Aquesta joventut!...

BONNIE (*treu una pistola i canta*): Em matareeeeeé!

SENYORA MARSHALL: Bonnie!

ARCHIE: No, Bonnie, no!

BONNIE: Aleshores mataré en Morris.

ARCHIE (*mascle*): Dóna'm la pistola. El mataré jo!

BONNIE (*tracta de donar-li la pistola*): Vés amb compte, no et facis mal, les teves manetes... Vull dir que no prenguis mal.

ARCHIE (*mascle*): Dóna'm la pistola!

BONNIE: Com vols que te la doni?

(La pistola cau a terra. Entra en MORRIS amb una altra pistola i es dirigeix cap a l'ARCHIE i la BONNIE.)

SENYORA MARSHALL: No, Morris, fill meu!

MORRIS: He perdut el meu sentit pràctic. Estic deshonorat! (*Gira la pistola cap a ell i dispara. Cau.*) El meu testament està a favor de la meva dona. Bonnie és la meva única hereva. (*Mor, amb la rialla als llavis.*)

NARRADOR (*entrant*): Un cadàver sempre molesta en un final de festa! (*Arrossega el cadàver fora d'escena.*)

SENYORA MARSHALL: Heu sentit el que ha dit en Morris? Som les seves úniques hereves. Som milionàries! Filla meva, ets viuda! Pots casar-te amb l'esguerrat.

BONNIE: Mamà!

SENYORA MARSHALL: Amb aquest jove... amb aquest trosset de jove tan simpàtic.

LENNY (*entrant, acaba de transformar-se de NARRADOR al seu personatge actual*): Ara que en Morris ha fet alguna cosa bona.

ARCHIE: Lenny, on eres?

LENNY: Per aquí, dedicant-me a la consciència... vull dir, a la narració.

BONNIE: Archie, ens casem!

ARCHIE: Tu creus, Bonnie?

BONNIE: És clar que sí! Què et passa?

ARCHIE: No, jo ho deia per la meva salut...

LENNY: Quina salut, ni què punyetes! Els metges ja l'han donat d'alta... Ja no hi ha per on tallar.

ARCHIE: No, ja no hi ha per on.

LENNY: Ara no et constipis. *(Li lliga al coll, com una bufanda, les mànigues del pijama.)*

BONNIE: Siguem optimistes, Archie!

ARCHIE: Siguem optimistes, Bonnie!

(Només la BONNIE adopta el posat d'optimisme, al seu costat l'ARCHIE estira el seu cos-tronquet.)

SENYORA MARSHALL: Quin quadre tan entenedridor!

LENNY *(a punt de plorar)*: Quin quadre! *(Surt.)*

CANÇÓ: *Serem feliços.* (ARCHIE, BONNIE i SENYORA MARSHALL.)

BONNIE: Serem... Serem molt feliços...

ARCHIE: Serem molt feliços...

SRA. MARSHALL: Seran... Seran molt feliços...

ARCHIE i BONNIE: Per sempre més felicitat.

TOTS TRES: Per sempre més felicitat.

...

BONNIE: Jo a la cuineta,
tu a la cadireta.

ARCHIE: Tu a la cuineta,
 jo a la cadireta.
 Jo a l'oficina.
 BONNIE: Jo a l'oficina
 i tu a la cadireta,
 amor meu, estimadet,
 amor meu...

...
 BONNIE: Jo a la cuineta,
 tu a la cadireta.
 ARCHIE: Tu a la cuineta,
 jo a la cadireta.
 Jo a l'oficina.
 BONNIE: Jo a l'oficina
 i tu a la cadireta,
 amor meu, escapçadet
 meu...

...
 ARCHIE: Seràs la meva dona,
 la dona, la doneta...
 BONNIE: Jo et donaré el menjar
 a la boqueta...

...
 BONNIE: Jo a la cuineta,
 tu a la cadireta.
 ARCHIE: Tu a la cuineta,
 i jo a la cadireta.
 Aniré a la feina.
 BONNIE: Jo aniré a la feina
 i tu et quedaràs amb els
 nens
 en el jardí de l'amor...
 ARCHIE i BONNIE: Al nostre jardí de la felicitat...

Novè quadre

“Ells”

(Desapareix el signe [\$] i el rètol que diu “CHICAGO”, mentre, els actors van entrant en els seus papers d’Ells, amb les obres i encara ballant. Llum de treball.)

SÒFOCLES: Bé, doncs s’ha acabat. S’ha acabat la lectura. *(Tanca l’obra.)*

BOB *(irònic)*: És curteta, oi?

MARTA *(romàntica)*: I van tenir molts fills!

BRIJINSKI: Molts fills? I com els vam fer?

LLUÏSA *(al SÒFOCLES)*: T’he agradat com a so-gra.

MARTA: El problema és que jo no sé cantar.

BRIJINSKI: Jo tampoc.

SÒFOCLES: Teniu dos mesos per aprendre’n.

BOB: S’és actor o no se n’és.

SÒFOCLES: Per avui ja en tenim prou. No us des-cuideu les obres. *(Baixa a la platea.)* Demà comencem a assajar. A la mateixa hora. No admeto retards.

LLUÏSA: Focles, jo et volia dir que...

SÒFOCLES: Té a veure amb l’obra?

LLUÏSA *(enutjada)*: No! No hi té res a veure.

SÒFOCLES: Aleshores, fins demà. Sigueu pun-tuals, per favor. *(Surt per la platea.)*

LLUÏSA: Focles!... *(Als altres, enutjada.)* Fins demà!

BOB: Productor, portes cotxe? M’apropes a al-gun lloc?

BRIJINSKI: T’apropem a tu també, Marteta?

MARTA: No, gràcies, ve el meu xicot a buscar-me... (*Surt.*)

BRIJINSKI (*sospira*): Marteta!

BOB (*conjugal*): T'estic esperant, estimat.

BRIJINSKI: Anem! (*Surt per la platea.*)

BOB (*sortint darrere d'ell*): Vinc amb tu, papi, vinc amb tu... Espera'm, estimat...

(En BOB ha sortit per la platea. Ara entra per l'escenari en SÒFOCLES amb els pantalons i la camisa d'en ROGER. Va amunt i avall, revisa la col·locació dels focus, les bambolines, les cametes de l'escenari, etc. mentre se sent una gravació amb: el tic-tac d'un rellotge; un cucut, nou vegades; remors de veus i frases del públic en el vestíbul del teatre.)

UN QUE ARRIBA TARD: Les nou!

UN ALTRE AMB PRESSA: Que comencen, ja?

UNA JOVE: A mi em sobra una entrada.

UN HOMOSEXUAL: A mi me'n van parlar, però els vaig rebutjar el paper.

UNA XAFARDERA: M'han dit que l'obra no diu res.

UN INGENU: Crec que és molt bona.

L'HOMOSEXUAL: Manelet, com has estat!

UN ESNOB: Ui, teatre en català!

LA JOVE: I tu, amb qui has vingut?

L'HOMOSEXUAL: Ni tan sols he rebut cap invitació.

LA XAFARDERA: Estan desorganitzats.

UN NACO: Perdona, joven, ¿que aquí es el tiatro Blanquita?

L'HOMOSEXUAL: Una altra estrena, ja tremolo!

LA XAFARDERA: Diuen que hi estan de pena, de pena...

SÒFOCLES: Vinga, vinga, doneu-vos pressa! Qui no està llest encara? (*Surt; se'l sent fora d'escena.*) Ja hi ha gent al vestibul... Qui no està llest encara? (*Entrant.*) Doneu-vos pressa. Nit d'estrena, nit d'estrena... (*Surt.*)

MARTA (*entrant, vestida de CRISTINA, amb la LLUÏSA que vesteix de BEATRIU*): Tan aviat? Ja han passat dos mesos?

LLUÏSA: Què és el temps en el teatre, noieta? Un obrir i tancar d'ulls... M'encanten aquests telons a l'antiga! (*Fa veure que mira la platea pel forat d'un teló imaginari.*)

MARTA: A veure, deixa'm mirar... (*Mira pel forat imaginari.*) Una sala buida sempre impressiona.

LLUÏSA: Més impressiona una sala plena...

(Surt i torna a entrar en BOB amb la perruca de BOB i els pantalons i la camisa del CONSELLER CODINA. A la mà porta la perruca de la DIDA i la bata d'hospici de l'ARCHIE, i a més a més, l'obra.)

BOB: La perruca de l'Actriu dos, a la cameta u... (*Va cap a la cameta u.*) No. La perruca de l'Actriu u a la cameta dos... (*Va a la cameta dos i deixa la perruca.*) I la bateta del Jacoblovitxovitxet (*li fa un petó*) a la cameta sis. (*Va a la cameta sis.*) No, a la cinc. (*Deixa la bata a la cameta cinc.*) A la sis va la fastigosa tovalleta de quadres. (*Deixa la tovalleta a*

la cameta sis, i pren nota.) El focus 6B s'ha canviat pel 6C i la pista 9A prima no està editada... Amb allò que no n'hi havia prou per a un ajudant de direcció...

LLUÏSA (*entrant, insistent*): Escolta, Focles, vull que sàpigues que en l'assaig d'ahir... On és en Focles?

BOB (*que està repassant amb la seva obra*): Deu ser per allà...

(*La LLUÏSA surt.*)

Controlat el meu caçapapallones... (*Mira pel forat imaginari.*) Doctor, si no ve a la meva estrena no li torno a donar... bona nit.

BRIJINSKI (*entrant amb els calçotets ridículs del LIQUEN*): Mira, Bob, m'han acabat el vestuari a temps! Com em queda?

BOB: Que ets ximple! Què fas vestit de Chondrus Crispus? Que no te'n recordes que entres com germà del teu germà, com Abel, no com Cain; entres com Artur, ximple!

BRIJINSKI (*surt corrents*): Vaig a canviar-me.

BOB: Se m'ha escapat, senceret... (*Transició.*) El meu parrupet, vull dir la perruca de l'actiu... Bob, ni que fossis un principiant... Bob, Bob, no et posis nerviosa, dic nervosa... (*Surt.*)

LLUÏSA (*entrant*): Focles... On deu ser aquest impresentable director?

SÒFOCLES (*entrant*): Sóc aquí. Lluïsa, com vas de temps? Què has de fer, per exemple, avui després de l'estrena?

LLUÏSA (*feliç*): Avui?... Res, Focles, res! No tinc res a fer!

SÒFOCLES (*sortint amb ella*): Anem a casa teva.

LLUÏSA: Et convido a prendre el te! (*Surten.*)

BOB (*entrant amb un micròfon imaginari*): Bé, bé... Quina porqueria de micròfon, no funciona... (*Bufa sobre l'aparell, l'inspecciona. Fa anar l'interruptor.*) Bé... Sí, funciona; estava apagat. No, si el debut de la Brijinski em porta boja, boja, boja!... (*Surt.*)

BRIJINSKI (*entrant, amb els pantalons i la camisa d'ARTUR, assaja*): El mato! Li dispararé un tret, al cabró del meu germà! (*Canvia de personatge i es converteix en el SENYOR MERCIER.*) Ja em semblava que parlava anglès. (*Canvia i es converteix en LIQUEN.*) No tornis a dir-me liquenet, vella puta.

SÒFOCLES (*entrant*): Nervios?

BRIJINSKI (*salta de l'ensurt*): No, no, gens nervios!... (*Conqueridor.*) He de tirar-me la Beatriu, la Matilde, la criada, la Bonnie i l'Alga, res, torno de seguida. (*Surt.*)

BOB (*entrant*): Estem llestos.

SÒFOCLES: He donat l'ordre que deixin entrar el públic a la sala. Bob, dona la primera.

BOB: Dono la primera.

(Es disposen a sortir per extrems oposats, però queden immòbils.)

MARTA (*fora d'escena*): Donen la primera!

LLUÏSA (*fora d'escena*): Què et passa? Volen donar la tercera.

SÒFOCLES: Bob, dones la tercera.

BOB: Dono la tercera.

(Surten. Cadascú cap on anava. Immediatament, en BOB torna i actua en 'play-back'; com una vedette fa el seu número passant-se el cable imaginari del micròfon per entre les cames.)

GRAVACIÓ (veu d'en BOB): Atenció, atenció. Tercer avís. Tercera. Es prega al públic que ocupi les seves localitats. Tercera. Comencem.

(En BOB surt i entra en SÒFOCLES, posant-se la jaqueta d'en ROGER. Travessa l'escenari per col·locar-se al seu lloc i es creua amb en BRIJINSKI, que ha entrat amb la jaqueta de l'ARTUR a la mà. Jugant, en SÒFOCLES l'espanta.)

SÒFOCLES: Artur!

BRIJINSKI (a punt de plorar): Roger?

SÒFOCLES: Molta merda!

(Surt. En BRIJINSKI es posa la jaqueta i col·loca la cadira.)

BRIJINSKI (melodramàtic): Colpejat per la vida!

Desè quadre

“Al Putxet, aquesta nit”

(Paròdia en un acte.)

(S’ha obert el teló imaginari i la funció comença. Com en el segon quadre, l’ARTUR se serveix una copa. Entra en ROGER.)

ROGER (*melodramàtic*): Artur!

ARTUR (*melodramàtic*): Roger!

(Puja la música tapant les seves veus. Continuen actuant sense que se’ls senti, a ritme còmicament accelerat, mentre, en escena els llums es van apagant per zones. Queden immòbils. Fosc.)

PUBLICACIONS DE L'ASSOCIACIÓ D'ACTORS I DIRECTORS
PROFESSIONALS DE CATALUNYA

- * **REVISTA ENTREACTE:** Editada des d'octubre de 1988
* **TEXTOS TEATRALS INÈDITS:** Editats com a separates de la revista Entreacte
- núm. 1 *Noche de locos*, de **José Mª Torruella** (exhaurida).
núm. 2 *Agredolç*, de **Lluís-Anton Baulenas** (exhaurida).
núm. 3 *I Nora obri la porta*, de **Ma. Josep Ragué / Armonia Rodríguez / Isabel-Clara Simó** (exhaurida).
núm. 4 *La ben calçada*, de **Damià Barbany i Lluís-Anton Baulenas** (exhaurida)
núm. 5 *Leuonix*, de **Joan Josep González Marín**.
núm. 6 *La nit de les dues llunes*, de **Rosa-Victòria Gras**.
núm. 7 *El darrer esclat*, de **Manuel Veiga**.
núm. 8 *Diagnòstic S.K.*, de **Bruno Bruch / Una tertúlia en el parque, de **Torres Martí**.
núm. 9 *Cartes, però, no en blanc!*, d'**Enric Cervera i Ral**.
núm. 10 *Alicia*, de **Joan Borràs**.
núm. 11 *Euskadi crema*, d'**Aleix Puiggalí / La Araña**, de **Xavier Canals**.
núm. 12 *Antígona o la sement enterrada*, de **Pere Alberó**.
núm. 13 *Equívoc*, de **Xavier Bernetta / Amb la corda al coll**, de **Rafael Llop**.
núm. 14 *El vellocino en los espejos*, de **Roger Justafre**.
* **Inici de la col·lecció Teatre-Entreacte patrocinada per la SGAE (format separata)**
núm. 15 *L'estació de la disbauxa*, d'**Aleix Puiggalí / Tres peces curtes**, de **Joan Borràs**.
núm. 16 *Jar*, de **Manuel Veiga Giménez**.
núm. 17 *Abans de les vespres*, d'**Aleix Puiggalí / El sofà-niu**, d'**Enric Cervera i Ral / Clam de tardor, de **Josep Casalí**.
núm. 18 *La profetessa (Mary Baker-Eddy)*, de **Francesc Lorenzo i Gàcia**.
núm. 19 *Pretèrit perfecte*, de **Mercedes Abad / La parella és...** de **Josep Pere Peyró**.
núm. 20 *Ojos que no ven (Un bel di vedremo)*, de **Roger Justafre**.
núm. 21 *Fosc de lluna*, d'**Aleix Puiggalí / La casa llena**, de **Bruno Bruch**.
núm. 22 *Camí de Tombuctú*, d'**Ignasi García i Barba / Antígona Kaiene**, de **Fernando Griffell**.
núm. 23 *Exclòs*, de **J. Serra i Fontelles**.
núm. 24 *L'home del paraigua*, de **Jordi Begueria**.
núm. 25 *Ell... De somnis i conflictes*, de **Xavier Berraondo**.
núm. 26 *Una hora de felicitat*, de **Manuel Veiga**.
núm. 27 *La substitució*, de **Jordi Bergonyó / Només són tres**, d'**Ignasi García i Barba**.****

* **GUIES D'ACTRIUS ACTORS**

PROFESSIONALS DE CATALUNYA:

- I Guia, edició 1988; II Guia, edició 1990; III Guia, edició 1992;
IV Guia, edició 1995-96; V Guia, edició 1998-99

* **TRADUCCIONS** (Col·lecció *ENTREACTE-TRADUCCIONS*):

núm.1 *Fes de Federico per a mi*, de **Sam Boardman-Jacobs**.
Traducció: **Lluís Anton Baulenas**.

núm.2 *L'entrevista*, de **Natalia Ginzburg**. Traducció: **Ignasi Roda**.

* **LLIBRES:**

- *Ponències i debats*. Recull de les Ponències i Debats de la 1a Conferència de Creadors de l'Espectacle en Viu realitzada pel novembre de 1993.

- *Guia-Catàleg de Muntatges 1996-1997*. Col·lectiu de Grups i Companyies de l'AADPC

- *Informe sobre contractes d'edició fonogràfica i editorial*. ACIC, Associació de Cantants i Intèrprets Professionals en Llengua Catalana

* **Col·lecció TEATRE-ENTREACTE (format llibret)**

núm.1 *Comèdies de corral*, de **J. Serra i Fontelles**

núm.2 *Tempesta de neu*, de **Manuel Veiga**

(Premi SGAE de l'AADPC 1995)

núm.3 *Balneari celeste*, de **Rosa-Victòria Gras**

núm.4 *Càsting 'La comèdia'*, de **Roger Justafre**

núm.5 *Cansalada Cancel·lada*, de **Gerard Vázquez**

(Premi SGAE de Teatre 1995)

núm. 6 *Morir del cuento*, de **Abelardo Estorino**

núm. 7 *Les veus de la memòria*, de **Susagna Navó/Trilogia de soledad**, de **Roger Delmont**. (Premis 'ex aequo' SGAE de l'AADPC 1996)

núm. 8 *«Imagine» / Tinc feina!*, d' **Ignasi Garcia**

núm. 9 *A pas de gel en el desert*, d' **Enric Nolla i Gual/De la vida de los nadie**, de **Damià Ruiz**

núm. 10 *Intrigues a Poblet o 'La nit de l'Aurembiaix'*, de **Santi Serdà Pérez**

núm. 11 *Re-clams*, d' **Araceli Bruch Pla**

núm. 12 *Crec que tinc un dubte*, d' **Eduard Tilve/No tan diferents**, d' **Àngel Ruiz Ayala**

núm. 13 *Viatge al País del Costat*, de **Francesc Font**

núm. 14 *¡Abajo la libertad!*, de **Joan Laclare i Pagès**

núm. 15 *Recreo*, de **Manuel Veiga** (Premi SGAE de Teatre 1997)

núm. 16 *Influències*, d' **Ignasi Garcia/Viatge a la fi del món, de **Joan Guasp****

núm. 17 *El contraverí / Mima, la boja damunt la teulada / Dues Medees*, de **Rosa-Victòria Gras**